

Jamsai
ทดลองอ่าน
M a g i c
moment...
ห้วงปาฏิหาริย์
ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

ปราณปรีชา

'แบบนี้ใช้ได้รีบล่ะ'

"ไม่...คุณ...ตัวใหญ่ไปแล้วก็...ทำฉันหนาวมากไปด้วย"

ทั้งๆ ที่นึกไม่ควรแสดงสีหน้าอะไรได้มากนัก แต่พันธุธรากลับรู้สึกราวกับว่า ครีษมายันกำลังขมวดคิ้วไม่พอใจใส่เธออยู่ ไอเย็นสีฟ้าอมขาวปรากฏขึ้นรอบตัวเขาอีกครั้ง และคราวนี้จากพญาวีหคผู้เข่นฆ่าทำลายผู้คนมานับไม่ถ้วนกลับตัวเล็กลงจนเหมือนนกเลี้ยงตัวๆ ไป ไอเย็นรอบตัวก็จางหายไปเช่นกัน

"น่ารักจัง" พันธุธราหุบปาก ดวงตาเป็นประกาย ยื่นมือเข้าไปโกล้งน้อย ซึ่งมีขนสีขาวยาวสะอาดตัดกับจะงอยปากสีเทาอ่อนและดวงตาสีดำสนิท ทว่ายังไม่ทันแตะตัว เจ้านกก็สะบัดปีกหนี คือนกกลับสู่ร่างของเจ้าชายผู้สูงส่ง หัวคิ้วขมวดมุ่น ถลึงตาใส่เธออย่างดุเดือด

"อย่ามาใช้คำว่า 'น่ารัก' กับข้า!"

Magic Moment... หัวใจปาฏิหาริย์

ปราณปรียา เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2675-5

ภาพประกอบ Iya Balushkina / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 319 บาท

พิมพ์ที่

กระดาษกึ่งนอมนานา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

หลังเปิดตัวด้วยผลงานนิยายแนวคอมมิดี้กึ่งกึ่งสุดน่ารักอย่าง 'วิวาห์ส่วนบุคคล' ไปไม่นาน 'ปรารถนา' นักเขียนหน้าใหม่ที่ไม่ค่อยมีใครรู้จักจาก LOVE ก็กลับมาอีกครั้งพร้อม 'Magic Moment... ห้วงปาฏิหาริย์' เรื่องราวสุดโรแมนติกแฟนตาซีที่เริ่มต้นขึ้นเมื่อ 'คริสมายน์' เจ้าชายสองสายเลือด นักรบผู้เป็นดั่งเครื่องจักรสังหารต้องจบชีวิตด้วยน้ำมือของหญิงสาวที่เขารักและบูชาสุดหัวใจ เจ้าชายหนุ่มผู้พบเจอแต่ความรันทดตั้งแต่เกิดต่อสู้ดิ้นรนเพื่อผู้ลี้ภัยจนความปรารถนาอันแรงกล้าก่อนชีวิตจะดับสูญได้นำพาให้มาพบกับ 'พันธิตรา' นักเขียนสาวสุดเพอร์เฟกต์ผู้บันดาลทุกโคกนาฏกรรมในชีวิตของเขา

ในขณะเดียวกัน เธอที่สาดซัดความเลวร้ายต่างๆ ใส่ตัวละครมากมาย ทว่ากลับไม่สามารถควบคุมชีวิตของตัวเองก็อดคิดไม่ได้ว่ากรรมคงตามสนองแล้ว เมื่อชีวิตที่แสนสมบูรณ์แบบถูกมรสุมรุมเร้าเอาในคราวเดียว ทั้งเจ็บปวดจากความผิดหวัง ทั้งรู้สึกผิดจนอยากชดใช้ให้กับตัวร้ายในนิยายเรื่องล่าสุด ดังนั้นตอนพบว่าตัวร้ายในนิยายเรื่องล่าสุดที่สร้างมากับมือหลุดออกมาจากโลกนิยายหมายปลิตชีวิตเธอ พันธิตราที่ชีวิตกำลังถูกมรสุมรุมเร้าและเจ็บปวดจากความผิดหวัง จึงรู้สึกผิดและพร้อมจะชดใช้ทุกอย่างคืนให้กับตัวละครของเธอ

ทว่าก่อนที่เธอจะได้ทำอะไรอย่างใจคิด ผู้ส่งสารแห่งโชคชะตาก็ปรากฏขึ้นมอบโอกาสให้ทั้งคู่...แล้วเจ้าชายผู้คับแค้นในโชคชะตาอันเลวร้ายจะได้รับสิ่งที่ตนปรารถนามาทั้งชีวิตหรือไม่ นักเขียนสาวผู้รู้สึกผิดกับการโยนโคกนาฏกรรมชีวิตให้กับตัวละครอย่างเขามาตลอดจะชดใช้อย่างไร ไปติดตามกันได้เลยละ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

'ปราณปริยา' (ปราณ-ปะ-ริ-ยา) แปลว่า 'รักเสมอชีวิต' เพราะชอบความหมายของชื่อนี้ จึงตั้งใจไว้แต่แรกว่าถ้าวันหนึ่งได้เป็นนักเขียน...จะใช้ชื่อนี้แหละเป็นนามปากกา

จุดเริ่มต้นของการเป็นนักเขียนสำหรับเราเริ่มต้นจากการเป็น 'นักอ่าน' ค่ะ เราเริ่มอ่านนิยายมาตั้งแต่สมัย ม.1 เริ่มจากนิยายรักวัยรุ่น ก้าวสู่รักโรแมนติก แฟนตาซี ไปเรื่อยจนถึงจินโບราณ เรียกว่าอ่านมาแล้วเกือบทุกรูปแบบ และแน่นอนว่ามันต้องมีอยู่หลายเรื่อง...ที่นักอ่านอย่างเราๆ อ่านแล้วรู้สึกขัดใจว่า 'เฮ้ย! ทำไมเป็นแบบนี้ล่ะ! ทำไมไม่เป็นแบบนี้ล่ะ!' และเริ่มอยากจะกลายเป็น 'นักเขียน' ขึ้นมาเอง

กว่าจะมีผลงานตีพิมพ์เล่มแรก...กับสำนักพิมพ์ที่ติดตามอ่านและฝังใจอยากร่วมงานด้วยมาตั้งแต่มัธยม เราก็ใช้เวลาในการเป็น 'นักอยากเขียน' อยู่เกือบสิบปี หลังลดเลี้ยวอ้อมไปมาบนถนนแห่งความฝันสายนี้อยู่หลายรอบในที่สุด...เราก็มีผลงานตีพิมพ์ได้สำเร็จ ซึ่งเรื่องแบบนี้เราเชื่อว่า 'จังหวะ' กับ 'เวลา' และ 'โชคชะตา' ก็มีส่วนด้วยเหมือนกัน

ถ้าไม่ใช่เพราะจังหวะก่อนหน้านี้ เวลาก่อนหน้านี้ โชคชะตาพาเราเดินอ้อมไปเก็บเกี่ยวประสบการณ์มากมายหลากหลายรูปแบบอย่างที่ผ่านมามาตอนนี้เราอาจจะยังเป็นเพียงนักอยากเขียนที่เขียนไม่เคยจบคนเดิม :)

และ 'Magic Moment... ห้วงปาฏิหาริย์' ที่อยู่ในมือของทุกคนตอนนี้ก็คือผลงานตีพิมพ์เล่มที่สองของเราค่ะ

ถ้าหากอ่านจบแล้ว อยากคอมเมนต์หรือพูดคุยกัน สามารถทักทายกันได้ ที่เพจ <https://www.facebook.com/praanpariyaa/>

สุดท้ายนี้ ขอขอบคุณใครก็ตามที่หยิบนิยายเรื่องนี้ขึ้นมาอ่าน หวังว่าโปรดและครีษมายันจะสร้างรอยยิ้มให้กับคุณได้บ้างนะคะ :)

สำนักพิมพ์ฟ้าจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย LOVE ได้ที่

www.facebook.com/lovebyjamsai

บทนำ จุดเริ่มต้นแห่งปาฏิหาริย์

ฉีก!

นัยน์ตาสีนิลว่างเปล่าหลุมมองคมตาบซึ่งแทงแผ่นหลังจนทะลุผ่าน
อวัยวะชิ้นสำคัญมาถึงหน้าอก ริมฝีปากแยมรอยยิ้มเย็นชา คล้ายไม่ยินดียินร้าย
ต่อความตายซึ่งกำลังคืบคลานมาหา

จบแล้วหรือ...

ชีวิตแสนบัดซบของเขา...กำลังจะจบลงแล้วอย่างนั้นหรือ

ชั่วขณะหนึ่งที่ 'คริสมายัน' ไม่รู้ว่าเขาควรจะทำอะไรที่หลุดพ้นจากชีวิต
ซึ่งยืงนานวันยิ่งทุกข์ตรม หรือแค่แค้นเคืองที่กระทั้งจุดจบของเขา...ยังมาถึง
โดยที่ชีวิตนี้ไม่เคยได้พบพานความสุขสมหวังเช่นผู้อื่น น้ำเสียงสั่นพราก็ดังขึ้น
จากเบื้องหลัง

"ขอโทษ..."

เสียงนั้นช่างคุ้นหูจนต่อให้ไม่หันไปมอง ชายหนุ่มก็รู้ว่าใครคือผู้สั่งหาร
ตัวเอง

ไม่เป็นไร...

คริสมายันอยากบอกแบบนั้น อยากบอกให้คนสำคัญที่สุดในชีวิต

ของเขาได้คลายใจ ว่าเขาไม่ได้โกรธ...ไม่โกรธสักนิดกับการตัดสินใจของนาง
ระหว่างพี่ชายที่โตมาด้วยกันคนนี้...กับแผ่นดินที่นางรักใคร่หวงแหน
'อัญชัญ' จะเลือกแบบนั้นก็ถูกต้องที่สุดแล้ว

ทว่าแท้จริงแล้วเขาไม่สามารถเอ่ยคำนั้นออกไปได้ ดวงหน้าหล่อเหลา
เชิดขม้มองผืนฟ้า มองเกล็ดหิมะสีขาวโพลนค่อยๆ ร่วงหล่นลงมา โพรงปาก
รับรู้ถึงรสสนิมอันคุ้นเคย ริมฝีปากยังคงแยมรอยยิ้มแม่โลหิตสีสดจะค่อยๆ
ไหลทะลักออกมา

"หึ!"

เขาแค้นหัวเราะ เย้ยหยันต่อโชคชะตาของตนเอง

เขาเกิดมาเพื่ออะไรกันนะ

หลายครั้งที่ครีษมายันตั้งคำถามนี้

ใครกันที่กำหนดให้เขาต้องเกิดมาภายใต้ราชวงศ์ธารารธร ดำรงยศสูง
เป็นถึงเจ้าชายแห่งเหมันตรนคร ทว่า...กลับไร้สิ้นปิตามารดาคอยปกป้อง
ใครกันที่ขีดเขียนให้เขาได้รับความเป็นอยู่อย่างดีที่สุด...แต่ไม่เคยได้สัมผัสถึง
ความรักใคร่ห่วงใย มิเคยรู้จักความอบอุ่นของสายใยแห่งครอบครัว

ใครกัน...ที่ทำให้ทั้งชีวิตของเขาได้พบเห็นแต่มีอาจครอบครอง กระทั่ง
ความรัก...กระทั่งคนสำคัญที่สุดในชีวิตนี้ และท้ายที่สุดนางยังเป็นผู้จบชีวิต
ของเขาอีกด้วย

ใจหนึ่งเหนื่อยล้ากับการต่อสู้แข่งขันมาทั้งชีวิต คิดเพียงอยากหลับตาไป
ชั่ววันจันทร์ แต่อีกใจ...เปลวเพลิงแห่งความคับแค้นกลับลุกโชน

ถ้าเขาตายแล้วก็ตายไปเถอะ แต่ถ้าเขารอด...ถ้าเขามีโอกาสแม้เพียง
ครู่เดียวที่ได้เจอกับใครก็ตามที่เล่นตลกกับชีวิตของเขามาตั้งแต่ต้น...

ครีษมายันขออธิษฐาน ขอสาบานว่าถ้าเขามีโอกาสพบกับคนคนนั้น

เขาจะเอาคืน! จะไม่ยอมเป็นฝ่ายถูกกระทำอยู่เพียงผู้เดียวโดยเด็ดขาด!

ในรอยต่อแห่งความเป็นความตายคล้ายครีษมายันจะได้เห็นแสงสว่างจ้า

บาดสายตา ก่อนสติสุดท้ายจะดับวูบลง

หญิงสาวซึ่งหัวใจแหลกร้าวจากการกระทำของผู้ชายสองคนที่เธอรัก และให้ความสำคัญที่สุดในโลกกระดกเครื่องดื่มสีสวยเข้าปาก ช่วงขณะที่สมองเริ่มมีเนบโลเพราะฤทธิ์ของเครื่องดื่มที่ตัวเองแพ้ ความคิดของนักเขียนสาวก็เริ่มล่องลอย

หรือเพราะเวอร์กรรมที่เธอทำไว้นะ...

ร่างทรงคว่ำขอบเตียงซึ่งนั่งพิงมาพักใหญ่ โซเซไปหยิบแล็ปท็อปขึ้นมาวางบนโต๊ะทำงาน ปลายนิ้วเรียวกดเปิดเครื่อง

ในฐานะนักเขียน เธอคือผู้ลิขิตชะตาชีวิตของตัวละครมากมาย เพื่อให้ नियาสง...แน่นอนว่าบรรดาตัวละครทั้งตัวดีและตัวร้ายต้องผจญกับความทุกข์ อุปสรรคนานัปการ มีเรื่องราวให้นักอ่านได้ 'ลุ้น' ว่าจะรอดหรือร่วง ผ่านพ้นเรื่องนี้ไปแล้วจะมีอะไรอยู่ข้างหน้า เมื่อไหร่ที่ตัวละครจะพบเจอกับปลายทางแห่งความสุข

ใช่ ส่วนมากไม่ว่าเรื่องของเธอก็จะดำเนินมาอย่างดราม่าหนักหน่วงขนาดไหน ทว่าสุดท้ายแล้วเรื่องราวก็จะจบลงอย่างแฮปปี้เอนด์িং เหล่าตัวละครผู้ผ่านความทุกข์ทั้งหลายจะได้พบเจอกับความสุข

ยกเว้นแค่ 'เขา' คนเดียวเท่านั้น...

การคิดถึงเขาทำให้หัวใจของเธอกระตุกวูบ 'พนิตรา' ซึ่งเริ่มเมามาจากเครื่องดื่มปราศจากแอลกอฮอล์เปิดหาไฟล์ต้นฉบับนิยายที่เธอใช้เวลาอยู่กับมันมานานหลายปี นาน...จนกลายเป็นความรักและความผูกพันที่มีต่อตัวละครตัวหนึ่ง

ตัวละครที่เธอรักมากที่สุด สงสารมากที่สุด และ...รู้สึกผิดด้วยมากที่สุด โดยเฉพาะในตอนที่เราสังหารเขาด้วยปลายนิ้วของตัวเอง

"ขอโทษนะ" เธอพิมพ์เสียงสั้น ดวงตามีน้ำตาเอ่อคลอซึ่งเกิดจาก

ความรู้สึกผิดและจากเรื่องราวทั้งหมดที่อัดแน่นอยู่ในใจมาหลายวัน ไบหน้างดงามซัดเซียวพียงซบลงกับแล็บท็อป ในห้วงภาพของชายผู้ที่เธอ บรรยายเอาไว้อย่างงดงาม

บุรุษหนุ่มผู้มีรูปลักษณ์สง่างาม และมักจะมีรอยยิ้มประดับใบหน้า อยู่เสมอไม่ว่าจะต้องเจอกับเรื่องอะไร ผู้ชายที่เธอโยนโคกนาฏกรรมชีวิตใส่ ตั้งแต่ให้เขาเกิดมามีสายเลือดของสองราชวงศ์ที่ชิงชังกันจนไม่อาจอยู่ร่วมฟ้า

เจ้าชายสูงศักดิ์ผู้เติบโตขึ้นมาอย่างพร้อมพร้อมในทุกสิ่ง ยกเว้นความรัก ความอบอุ่นจากครอบครัว คนที่ถูกปลุกฝังให้ทำทุกอย่างเพื่อแผ่นดินเกิด และราชวงศ์ธรรารธ ถูกสอนให้มองชาวคีตกาลจากราชวงศ์เก่าเป็นกบฏ คนที่พยายามทำทุกทางเพื่อแลกกับการยอมรับ แลกกับความรักใคร่เมตตา เพียงเล็กน้อยจากญาติที่เหลืออยู่ โดยไม่รู้เลยว่า...แท้จริงแล้วเลือดครึ่งหนึ่งในกายเขาคือเลือดของราชวงศ์คีตกาล เลือดของกลุ่มชนซึ่งถูกตราหน้าว่าเป็นกบฏ

กว่าจะรู้ตัว...หัวทั้งร่างเขาก็แปดเปื้อนด้วยโลหิตของผู้มีเชื้อสายเดียวกับ มารดาจนมืออาจลบล้างได้

ยิ่งคิดว่าเธอสาตทุกอย่างใส่เขา...ยกเว้นความสุขสมหวัง การได้รับ และครอบครองความรักที่ถวิลหา อีกทั้งบทสรุปสุดท้ายของศรีษะม้ายัน ยังเป็นการตายด้วยน้ำมือของคนที่เขารักที่สุด ต่อให้ทุกอย่างที่พันธิตราทำ... จะทำเพื่อให้คนอ่านทั้งรักและสงสารจนเกลียด 'ตัวร้าย' อย่างเขาไม่ลง ทว่า สุดท้าย...เธอก็ผิดต่อเขามากอยู่ดี

ผิด...จนหากมีโอกาสลักครั้ง หากปาฏิหาริย์มีอยู่จริงแค่เพียงชั่วเวลา สั้นๆ...

เธออยากจะคืนทุกอย่างที่ช่วงชิงมาให้กับผู้ชายคนนั้น

แววดารวดร้าวเต็มไปด้วยความรู้สึกผิด มือเรียวไล่หน้าจอลแล็บท็อป ไปมา

"ฉันทำร้ายท่านมากเกินไปจริง ๆ ครีษมายัน ฉันอยากได้โทษกับท่าน ถ้าโลกนี้มีสิ่งที่เรียกว่าปาฏิหาริย์อยู่จริง ฉันคงอธิษฐานขอให้ท่านปรากฏตัวตรงหน้า แล้วฉันจะคืนความรัก การยอมรับ ความสุข และรอยยิ้ม จะคืนทุกสิ่ง ที่พรางไปจากท่านให้ท่านทั้งหมด...จะคืนให้ทั้งหมดเลยจริง ๆ"

หลังสิ้นคำอธิษฐานต่อปาฏิหาริย์ที่ไม่มีวันเป็นจริง หญิงสาวก็หลับตาลง และอาจจะหลับไปทั้งอย่างนั้น หากไม่ใช่ว่าเธอได้ยินเสียงคล้าย ๆ ว่าแล็บที่ออฟกำลังซัด

เมื่อเธอลืมตาขึ้น หญิงสาวก็ต้องเบิกตากว้าง มองหน้าจอต้นฉบับ ซึ่งเลื่อนลงไปจนถึงฉากสุดท้ายที่เธอเขียน 'ฉากการตายของครีษมายัน' กำลังสั้นไหวไปมาจนมองไม่เป็นตัวอักษร ก่อนจะมีภาพบางอย่างทับซ้อนขึ้นมา

ร่างสูงสง่าของบุรุษรูปงามคนหนึ่งก้มมองดาบที่มทูลอกขวาของตัวเอง เขาค่อย ๆ ทรุดลงบนพื้น หยดเลือดสีแดงคล้ำรินรดหิมะสีขาวสะอาด ความหนาวเย็นของช่วงเวลาที่หนาวที่สุดของปี...ยังไม่เย็นเยียบเท่าหัวใจของชายผู้นั้น

เขากำลังจะตาย

ใช่ พันธิตรารู้ว่าเขาจะ 'ต้อง' ตาย

หญิงสาวมองเห็นแก้วตาสีนิลว่างเปล่าปราศจากกระจกกลืนอารมณ์ราวปลดปล่อยในทุกสิ่ง ก่อนมันจะค่อย ๆ ถูกย้อมด้วยความเยาะหยันชิงชัง ทว่านั่นไม่ใช่สิ่งที่เขามอบให้ผู้ลงมือสังหารตน แต่มอบให้กับโชคชะตา หรือ...ใครก็ตามที่กำหนดทุกอย่าง

เปรี้ยง!

"กรี๊ดดดด!"

พันธิตราหลับตาหวีตรองล้น ตกใจกับเสียงฟ้าผ่าที่ไม่มีสัญญาณเตือนล่วงหน้า ร่างของเธอผละถอยห่างออกจากโต๊ะทำงานจนเก้าอี้เด้งไปด้านหลัง

เมื่อลิ้มตาขึ้นมาอีกครั้ง ไฟก็ดับสนิท และมีลมกระโชกแรงอยู่ภายในห้อง ทั้งที่ประตูหน้าต่างทุกบานถูกปิดสนิท ผ่านม่านเนื้อหนาหนักพลั้วไหวจนเห็นแสงจากสายฟ้าอีกสาย สะท้อนให้เห็นภาพของผู้ชายคนนั้นที่ 'หลุด' ออกมาจากหน้าจอแล็ปท็อปของเธอเหมือนในซีรีส์

ผลึก!

ผู้ชายซึ่งควรจะตายอยู่ท่ามกลางหิมะด้วยน้ำมือของผู้หญิงที่เขารักที่สุด ร่วงหล่นมาอยู่แทบเท้าเธอ ดาบบนหน้าอกของเขาหายไปแล้ว แม้แต่เลือดก็หยุดไหลแล้ว หากคราบเลือดยังเกาะแน่นบนชุดสีเข้ม ชายหนุ่มลิ้มตาขึ้นมองเธอด้วยแววตาแบบเดียวกับเมื่อครู่ น้ำเสียงเย็นเฉียบถูกเอ่ยขึ้นอย่างเนิบช้า

"เจ้าน่ะหรือ...คือผู้โยนโศกนาฏกรรมทั้งหมดเข้ามาในชีวิตข้า"

พันธุรัตวลั่นอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน อติตราชินีแห่งความสมบูรณ์แบบกลืนน้ำลายลงคอ มองผู้ชายที่ค่อยๆ ยืนตัวลุกขึ้นยืนแล้วก้าวมาหาเธอช้าๆ อย่างทำอะไรไม่ถูก

และการไม่ตอบของเธอคงกลายเป็นคำตอบสำหรับเขา ชายผู้ไม่เคยได้พบพานความสุขสมหวังก้าวเข้าหาผู้ที่พราກทุกสิ่งไปจากตน มือแข็งแรงเปื้อนคราบเลือดยื่นไปข้างหน้า มีจุดหมายอยู่ที่ลำคอระหงบอบบาง ดวงตาสีนิลแข็งกร้าว ปลายนิ้วเย็นเฉียบแตะลงบนผิวเนื้ออ่อนช้ำๆ

พันธุรัตหัวใจเต้นแรง มองเห็นความแค้นลึกซึ้งในดวงตาเย็นเฉียบ เพราะรู้ว่าเขาเป็นใคร เพราะรู้ว่าเธอทำอะไรกับเขาไว้บ้าง หญิงสาวจึงหลับตาลงอย่างไร้ท่าทีขัดขืน ยินยอมพร้อมรับความตายภายใต้ฝ่ามือของคนที่ทำลายเขามาทั้งชีวิต

เพราะนี่...คือกรรมที่เธอเป็นคนก่อไว้เอง

บทที่ 1

ถ้า 'พระเอก' ไม่เลือก คุณก็จะไม่ใช่ 'นางเอก' อีกต่อไป

พันธิตราเพิ่งเข้าใจในวันนี้เองว่าแท้จริงแล้วตำแหน่ง 'นางเอก' มันไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่าคุณมาก่อนหรือมาหลัง คุณนิสัยดีราวนางฟ้าหรือร้ายกาจเหมือนนางมาร แต่มันขึ้นอยู่กับว่าคนที่คุณเลือกให้เป็น 'พระเอก' นั้นท้ายที่สุดแล้วเขาเลือกให้ 'ใคร' เป็น 'นางเอก' ในชีวิต

"พี่ขอโทษ"

ใช่ เขาควรขอโทษเธอ นั่นถูกแล้ว

"พี่ผิดเอง"

เออสิ! ถ้าไม่ใช่เขาผิดแล้วจะใครล่ะ

"น้องไพร่จะโกรธ จะเกลียด หรือจะด่าว่าพี่ยังก็ได้ พี่ยอมรับผิด"

แน่นอนอยู่แล้วว่าเธอต้องโกรธ ต้องเกลียด และอยากลุกขึ้นมาด่าพร้อมสาดไวน์แดงใส่หน้าเขากลางร้านอาหารชะเตี๋ยวนี่เลยด้วยซ้ำ

"แต่เรื่องนี้...หนูดาเขาไม่ผิด พี่ผิดเอง"

ใช่ เขาผิด แต่นั่นไม่ได้หมายความว่า 'หนูดา' นั้นจะไม่ผิด

"หนูดาเขาเป็นคนดี เรื่องนี้พี่ผิดคนเดียว เขา...เขา..."

หนูดาเป็นคนดี? อืม คงจะเป็นคนดีมากถึงได้มายังวุ่นวาย วอแว

เจอกับผู้ชายที่น่าจะรู้กันทั่วว่ามี 'คู่หมั้น' แล้วแบบนี้

"...น้องไพร้ม... พี่ขอเรื่อง ถ้าน้องไพร้มมีอะไรอยากจะพูด อยากจะด่าน้องไพร้มพูดมันออกมาเลยได้มั๊ย อย่า... ทำให้พี่รู้สึกเหมือนกำลังถูกน้องไพร้มด่าด้วยสายตาแบบนี้"

ทั้งที่บรรยากาศกำลังตึงเครียดถึงขีดสุด แต่หญิงสาวเกือบหลุดหัวเราะก็จะเยาะกับสีหน้าและคำขอของคู่หมั้น

ไม่สิ น่าจะเป็น 'อดีตคู่หมั้น' มากกว่า

เอาเถอะ ถือซะว่าเกือบทั้งชีวิตที่รู้จักกันมา 'อิทธิร' ยังพอรู้จักนิสัยเธออยู่บ้าง ถึงได้รู้ว่าแม้นไบเบ้นาสวยๆ ของเธอยังเรียบนิ่ง มุมปากคล้ายยิ้มอยู่บ้าง แต่สายตาเธอกำลังด่าเขายับ

พันธิตราถอนหายใจ เบือนหน้าจากผู้ชายซึ่งคบกันมาตั้งแต่เธออายุสิบหกไปมองบรรยากาศเฉลิมฉลองเบื้องล่าง ในคืนสงกรานต์ปีทีไรหลายๆ คนต่างมีความสุข และครึ่งชั่วโมงก่อนหน้านี้...เธอก็คิดว่าตัวเองจะเป็นหนึ่งในนั้น

สาวลูกเสี่ยวผู้มีรูปลักษณะเด่นมาทางตะวันออกมากกว่าตะวันตก แม้มปาก หันกลับมาจ้องดวงหน้าหล่อเหลาคมเข้มของคนที่เมื่อสิบปีก่อนเขาขอเธอเป็นแฟน สามปีก่อนขอเธอหมั้น และวันนี้...ขอเธอเลิก ยิ่งเห็นสีหน้าร้อนร่นกระวนกระวายปนรู้สึกผิด หญิงสาวยิ่งอยากจะหัวเราะเยาะให้กับตัวเองและใครอีกหลายๆ คน

พันธิตราประสานมือเข้าหากัน วางกางเขรเล็กลงบนนั้น จ้องกลับไปยังดวงตาที่เคยมองแค่เธอคนเดียวมาตลอด ริมฝีปากสีกุหลาบแย้มรอยยิ้มขณะพูดด้วยน้ำเสียงเฉื่อยชา

"พี่ตรึ่มมัย ไพร้มรู้สึกได้...ว่าพี่ตรีแปลกไปสักพักแล้ว"

อิทธิรหัวใจกระตุก ก่อนจะเต้นระริวไม่เป็นจังหวะ เมื่อคิดว่าคู่หมั้นสาวค้นพบมาพักหนึ่งแล้วว่าเขา 'ไม่ใช่อดีต' กับเธอ

"อย่าทำหน้าที่แบบนี้สิ คิดเหอถ้าไพร้มรู้ว่าเหตุผลที่พี่ตรีแปลกไปคือ

มีคนอื่น...ไพร่มจะนั่งมาเป็นเดือนขนาดนี้ เปล่าเลย..."

หญิงสาวสายหน้า เรือนผมสีดำธรรมชาติเป็นลอนพลิ้วไหวล้อม ดวงหน้างดงาม ถอนหายใจอีกครั้งโดยไม่คิดจะเล่าถึง 'ความเขลา' ให้เขาฟัง ว่าก่อนหน้านี้หลังพบวารีธรรมิณีพฤติกรรมแปลกไป คนรอบตัวเธอต่างคาดเดากันไปถึงไหนต่อไหน

'ไพรซ์ว่าพี่ตรีต้องขอพี่ไพร่มแต่งงานแน่เลย!' 'พัทธมน' น้องสาว ผู้อายุน้อยกว่าเธอถึงเจ็ดปีทำตาเป็นประกาย

'ใช่ๆ แพร่เห็นด้วย' หญิงสาวที่เป็นทั้งลูกพี่ลูกน้องของเธอและอิทธิร พยักหน้าหงิกหงัก 'แพร่จำได้ว่าครั้งก่อนที่พี่ตรีทำตัวแปลกๆ พิลึกๆ แบบนี้ ก็ตอนที่เขาจะขอพี่ไพร่มหมั้นนั่นแหละ!'

'ปรนิมมิตา' ยืนกรานอย่างมั่นใจในสถานการณ์คล้ายกัน ที่เคยเกิดขึ้นเมื่อสามปีก่อน...ตอนที่พวกเธอแอบสงสัยว่าอิทธิรอาจจะแอบมีผู้หญิงอื่น ทว่าสุดท้ายแล้วทำให้อีกๆ อักๆ เดี่ยวมาเดี่ยวไปของเขา... คือการเตรียมตัวก่อนขอพันธิดาหมั้น

'ปีนี้พี่ตรีต้องให้แหวนแต่งงานพี่ไพร่มเป็นของขวัญปีใหม่แน่นอน!' กระทั่ง 'นิมมานรดี' ญาติผู้น้องคนเล็กสุดจากบ้านศิริพาราก็ยังเชื่อแบบนั้น ในวงสนทนานอกจากเธอแล้วก็มีเพียง 'ราชิกา' ลูกพี่ลูกน้องที่อายุเท่ากัน พี่สาวคนโตของปรนิมมิตาและนิมมานรดีซึ่งยังนิ่งเฉย ดวงตาเฉยฉานลัด คูล้ายเก็บงำความคิดบางอย่าง

'แล้วเพรียคิดว่าไง'

ราชิกาสบตาเธอหนึ่ง สายหน้าเบาๆ แล้วตอบสั้นๆ ตามนิสัย

'ไม่รู้ แต่ที่แน่ๆ ไม่ได้มาขอให้เพรียออกแบบแหวนอะไรให้ทั้งนั้น'

'โอ้! พี่เพรีย! แหวนแต่งงานทั้งที พี่ตรีก็ต้องไปตบตีแย่งแหวนประจำตระกูลเมธาธิยานนท์ของเขามาอยู่แล้ว ไม่เอาแหวนใหม่ไปขอพี่ไพร่มแต่งงาน หรือ?' ปรนิมมิตาว่าอย่างนั้น

และเพราะสามในห้ามั่นใจมากกว่าการนัดเดทในค่ำคืนวันส่งท้ายปีเก่า
ต้อนรับปีใหม่ของธิดิธร คือการเตรียม 'เซอร์ไพรส์' ของเธอแต่งงาน แม้ลึกๆ
จะยังไม่พร้อมและตะขิดตะขวงใจบางอย่าง ทว่าหญิงสาวก็บรรจงแต่งตัว
อย่างงดงามชนิดที่หากไม่เข้าข้างตัวเองมากเกินไป... พันธิตราก็นั่นใจว่า
ในค่ำคืนนี้มีสายตาทหลายคู่เฝ้ามองมาที่เธอ

กระทั่งตัวธิดิธรเองตอนเห็นเธอครั้งแรก เขายังมองด้วยสายตาตะลึงงัน
กึ่งเคลิ้มฝันจนหญิงสาวเผลอคิดไปตามคำพูดของเหล่าน้องๆ ทว่าพอตั้งสติ
ได้ เริ่มม่อดินเนอร์บนรูปท้อปวิวสวยสมราคาจนเสร็จสิ้น คู่หมั้นหนุ่มก็ได้
เปิดปาก 'เซอร์ไพรส์' เธอเข้าจริงๆ

ธิดิธรขอลีกกับเธอ... ด้วยเหตุผลที่ว่าเขาไม่ได้รักเธอในแบบคนรัก
อีกต่อไปแล้ว สถาปนิกหนุ่มพรั่พุดว่าเขายังรักเธอเสมอ ห่วงใยเธอตลอดไป
เพียงแค่เปลี่ยนเป็นในรูปแบบของพี่ที่มีต่อน้อง ไม่เหมือนผู้ชายคนอื่น...
คนที่เขาเพิ่งค้นพบว่ารักหล่อน

"หี! นี่เหอ ของขวัญปีใหม่จากพี่ตริ" พันธิตราเผลอพิมพ์ว่า 'ไม่รู้ว่'
คนที่นั่งตรงข้ามจะหุติไต่ยินซัดหรือไม่รู้อะไรเลยกันแน่ แต่เขาก็ยังพยายาม
ยื่นมือมาหาตามความเคยชิน ผิดกับเธอ... ที่แม้จะชินกับการวางมือเล็ก
ลงในอุ้งมือใหญ่ ทว่าพันธิตราก็มีสติมากพอจะรู้ว่า ณ เวลานี้ วินาทีนี้
ความสัมพันธ์ของพวกเธอได้เปลี่ยนไปแล้ว

"...น้องไพรม์"

พันธิตราขยับตัวเปลี่ยนท่าใหม่เป็นการวางท่อนแขนเนียนละเอียด
บนขอบโต๊ะ ส่วนแขนซ้ายตั้งฉากกับโต๊ะ ปลายนิ้วเล่นกับแหวนเพชรน้ำงาม
บนนิ้วนาง ก่อนจะกวัดสายตาไปสบตาผู้ชายที่ 'เคย' เป็นของเธอ ถามย้ำ
ด้วยน้ำเสียงจริงจัง

"พี่ตริตัดสินใจดีแล้วใช่ไหม ถึงเลือกจะบอกกับไพรม์ตรงๆ แบบนี้"

"พี่..."

ดวงตาของชายหนุ่มมองตามแหวนเพชรที่สามปีก่อนเขาเป็นคนบรจจ
สวมไว้บนนิ้วเรียวยาวมา

พันธิตราয়ัมให้กับปฏิกิริยานั้น เธอเอาแขนลง ปรับสีหน้าให้เรียบเฉย
จริงจังขึ้น

"แต่เอาเถอะค่ะ ไม่ว่าฟัตรีจะตัดสินใจดีแล้วหรือแค่สับสนลังเลอะไรมา
แต่สำหรับไพรม์...ทุกอย่างมันชัดเจนตั้งแต่ที่ฟัตรีเริ่ม 'คุย' กับผู้หญิงคนอื่น
แล้ว"

นัยน์ตาสีเข้มจ้องคู่หมั้นที่กำลังจะกลายเป็นอดีต

"ฟัตรีรู้ดี ว่าสิ่งที่ไพรม์เกลียดที่สุดคือความไม่ซื่อสัตย์และการนอกใจ
ดังนั้นไม่ว่าสิ่งที่ฟัตรีพูดมาวันนี้ จะเพราะรู้สึกผิดหรือเพราะอยากไปเริ่มต้นใหม่
กับผู้หญิง 'ที่มาที่หลัง' คนนั้น..." หญิงสาวเน้นย้ำถึงตำแหน่งเวลาของ
ใครอีกคน "ไพรม์ก็ขอคืนอิสรภาพให้ฟัตรี...ตั้งแต่วันนี้นี้เลยค่ะ"

"น้องไพรม์..." ทั้งที่ตั้งใจรวบรวมความกล้ามาบอกเลิกคู่หมั้นที่เขา
เคยคิดว่าจะรักเธอไปทั้งชีวิต แต่พอพบว่าพันธิตรายอมถอยให้แต่โดยดี
หัวใจธิดาก็ยากจะสงบ มันร้อนร่นกระวนกระวายอย่างบอกไม่ถูก

ทำไมกัน ทั้งที่เขามั่นใจว่าตอนนี้ตัวเองรัก 'กวินิดา' มาก มากจน
ยอมเสี่ยงที่จะแตกหักกับครอบครัวพันธิตราและอาจรวมไปถึงบ้านของ
ลูกพี่ลูกน้องของตน แต่ทำไมพอพบว่าคนรักที่คบหากันมายาวนานนับสิบปี
ไม่ได้อ้าล้วยาวรณเขาเลยสักนิด

หัวใจกลับรู้สึกทรมานไม่ได้ขึ้นมา

"อีกสองวันบ้านพวกเราจะมีนัดกินข้าวฉลองปีใหม่มาร่วมกันเหมือนทุกปี
วันนั้น...ไพรม์รบกวนฟัตรีจัดการทุกอย่างให้เรียบร้อยด้วยนะคะ"

ร่างระหงลุกขึ้นจากเก้าอี้ คว่ำกระเป๋าย่อมขึ้นมากล่องไหล่ เชิดหน้า
ปรายตามองผู้ชายที่เคยคิดว่าเขาคือ 'พระเอก' ในชีวิตจริง ริมฝีปากสีระเรื่อ
คลี่ยิ้มกว้าง

"ตอนขอหมั้น...พี่ตริกล้ำพากรอบครัวไปขอไพร่กับป้ากับแม่ แถมยังพาบ้านเพรียให้ไปช่วยร่วมกตตันด้วย เพราะงั้นจะถอนหมั้นทั้งที่...รบกวนทำให้ยิ่งใหญ่เหมือนตอนขอหมั้นด้วยนะอะ อ้อ ส่วนนี้..." พันธิตราโบกมือซ้ายไหวๆ ให้แสงเพชรหยอกล้อกับประกายไฟ "ไม่ต้องห่วงว่าไพร่จะไม่คืนนะอะ แต่ว่าตอนนั้นเราสวมมันต่อหน้าทุกคน ครั้งนี้...ไพร่ก็เลยจะถอดมันคืนต่อหน้าทุกคนเหมือนกันอะ"

แม้ตอนอยู่ต่อหน้าธิดิธร พันธิตราจะยังคงรักษาภาพลักษณ์เพอร์เฟ็กชันนิสต์สาวผู้เยือกเย็นไว้ได้อย่างเหนียวแน่น ไม่มีแม้แต่รอยน้ำตาที่ขึ้นมาสักกระพริบ แต่พอได้ก้าวเท้าเข้ามาอยู่ในคอนโดฯ ของตัวเอง ในพื้นที่ที่มีแต่เธอเท่านั้น ร่างระหงค่อยๆ ทั้งตัวลงกับโซฟาทรงบัลลังก์สีม่วงเข้ม ยกมือซ้ายขึ้นระริกขึ้นมองแหวนที่สวมติดนิ้วมาสามปี แหวน... ที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นสัญลักษณ์บอกให้รู้ว่าผู้หญิงคนนี้มีเจ้าของจับจองแล้ว

"นี่เรา...เลิกกับพี่ตริแล้วจริงๆ เหรอเนี่ย"

พันธิตราพึมพำอย่างไม่อยากจะเชื่อ

ทั้งที่เธอเตรียมใจไปถูกเขาเซอร์ไพรส์ขอแต่งงานแล้วแท้ๆ แต่กลับค้นพบว่าการเซอร์ไพรส์ที่แท้จริง...คือการขอเลิกจากคนที่รักกันมาเกือบครึ่งชีวิต

ระหว่างในหัวรำลึกถึงอดีตที่ 'พี่ตริ' อาศัยความเป็นลูกพี่ลูกน้องฝั่งพ่อของสามสาว ข้ามมาสานสัมพันธ์กับลูกพี่ลูกน้องฝั่งแม่อย่างเธอ นับแต่เล็กจนโต...ธิดิธรเป็นผู้ชายต่างสายเลือดคนเดียวที่เธอสนิทสนมด้วยมากที่สุด ดังนั้นตอนอายุครบสิบหกปีแล้วเขาขอเป็นแฟน...พันธิตราถึงไม่ปฏิเสธ

หญิงสาวถอนหายใจกับความหลัง หัวใจแว่แหว่งเหมือนอะไรบางอย่างกำลังจะขาดหาย กระนั้นกลับไม่มีน้ำตาสักหยดจะรินไหล

บางทีอาจจะเพราะเธอยังมีและซาเกินกว่าจะเจ็บกระมัง หรือไม่...

บางทีเธออาจจะกำลังฝันอยู่

แล้วพรุ่งนี้...ริติธก็จะโทรศัพท์มาอวยพรปีใหม่ว่าเธอเป็นคนแรก
เพื่อบอกให้รู้ว่า...เธอจะยังคงเป็น 'นางเอก' หนึ่งเดียวสำหรับเขาอย่างที่เป็น
ตลอดมา...

บทที่ 2

ความสัมพันธ์ซับซ้อนที่จบลง

ถ้าจะกล่าวถึงความสัมพันธ์อันซับซ้อนที่ยากจะอธิบายให้เข้าใจได้ง่ายๆ แล้ว บ้านของพวกเธอสามครอบครัวน่าจะเป็นหนึ่งในนั้น

มันเริ่มมาจากที่สองสาวพี่น้อง 'คุณพิมพ์อัปสร' และ 'คุณพรอัปสร' แต่งงาน โดยคนที่แต่งงานกับ 'คุณเควิน กฤษณกรณ์' สถาปนิกหนุ่มลูกครึ่งอนาคตไกล ขณะที่คนน้องลงเอยกับ 'คุณปาล ศิริพารา' ทายาทบริษัทจิเวลรี่เก่าแก่ และ... 'คุณปริม ศิริพารา' พี่สาวของคุณปาลก็ไปแต่งงานกับ 'คุณธนวัฒน์ เมธาวิธานนท์' ซึ่งเป็นเพื่อนรุ่นพี่ของคุณเควิน รวมทั้งคุณปริมยังเป็นเพื่อนรักกับคุณพิมพ์อัปสร เท่ากับว่าครอบครัวของพวกเธอผูกตอกกันด้วยการแต่งงาน แถมยังซื้อบ้านอยู่ใกล้ๆ กันอีกต่างหาก

ดังนั้นเมื่อถึงรุ่นลูกทั้ง 'เมธาวิ' หลานชายคนเดียวของคุณธนวัฒน์ ธิติธ ราชิกา พันธิธรา ปณิรมิตา นิมมานรดี และพัทธมนถือกำเนิดขึ้น เด็กทั้งหมดจึงสนิทสนมและเติบโตมาด้วยกัน ตั้งแต่พันธิธราก้าวขึ้นสู่ชั้นมัธยมต้นปีที่สาม...คุณเควินผู้หวังลูกสาวเป็นชีวิตจิตใจมองเห็น 'สายตาแปลกๆ' ที่ธิติธรมีให้พันธิธรา หลายครั้งคนเป็นพ่อรำร่ำอยากจะแยกเด็กทั้งคู่ออกจากกัน แต่ก็โดนมารรยาปรามแล้วหาว่าเขาคิดมากเกินไป เด็กทั้งหมด

ล้วนเป็นเครือญาติที่โตมาด้วยกันทั้งนั้น

แต่แล้ววันเวลาก็แสดงให้เห็นว่าเซ็นส์ของคนเป็นพ่อแม่ชัดเจนมาก ในคินส์ทำยิปเกาที่พันธิดราอายุครบสิบหกปี และทั้งสามบ้านมาฉลองร่วมกัน อย่างทุกครั้ง เจ้าเด็กหนุ่มหน้าอ่อนนั้นก็ขอลูกสาวเขาเป็นแฟนจริงๆ!

นอกจากตัวคุณเควินแล้ว ทั้งผู้ใหญ่และเด็กสามตระกูลต่างยินดีกัน ถ้วนหน้า คุณพิมพ์อัปสรยินดีเพราะรู้จักธิดรามาตั้งแต่ยังเล็ก เห็นชัดว่าเป็นเด็กที่นิสัยดี อ่อนน้อม ฉลาด และไวใจให้ดูแลลูกสาวคนโตได้ คุณปริมยินดีเพราะพันธิดราเป็นเด็กสาวที่สวย ฉลาด น่ารัก มารยาทดี ดูครบเครื่อง อย่างหาได้ยาก ทั้งยังเป็นลูกสาวของเพื่อนรุ่นน้องแสนรักอย่างคุณพิมพ์อัปสร เหมาะที่จะมาเป็นว่าที่สะใภ้ ขณะที่ปรนิมมิตาเองคือรุ่นเด็กที่ออกอาการดีใจ ที่สุด เพราะหล่อนคาดหวังมานานแล้วว่าอยากให้ลูกพี่ลูกน้องทั้งสองฝ่าย ของตัวเองได้ต่อกัน ความสัมพันธ์ระหว่างพวกหล่อนทั้งหมดจะได้ยิ่ง แนบแน่นขึ้นไปอีก เมื่อเวลาใครถามถึงความสัมพันธ์ของตระกูลเธอจะได้ตอบ ด้วยสีหน้าเจ้าเล่ห์ตลกกลับว่า 'มันเป็นความสัมพันธ์ที่ซับซ้อนมาก'

หลังจากคินส์ปีที่ถูกบอกเลิกอย่างไม่ได้ตั้งใจ เหล่าลูกพี่ลูกน้อง โดยเฉพาะปรนิมมิตาที่ออกตัวเชียร์แรงกว่าใครก็เข้าชี้ให้หญิงสาวเล่าให้ฟังว่า คินส์นั้นเกิดอะไรขึ้นบ้าง จนพันธิดรานึกอยากจะลุกขึ้นมาวินให้เลิกถาม เรื่องบาบอพรรคนั้นได้แล้ว แต่เพราะการกระทำแบบนั้นไม่ใช่นิสัยของเธอ และรู้ว่าที่น้องถามเพราะ 'ห่วง' เนื่องจากสัมผัสได้ว่าเธอแปลกไป ผู้หันหลัง ให้กับวงการสถาปนิก ย้ายสายงานมาเป็นนักเขียนเต็มตัวเป็นหลัก... และรับปันผลจากหุ้นบริษัท Mlconic เป็นรองจึงทำเพียงส่งยิ้มสวยๆ แล้ว บอกให้รอลุ้นกันในวันรวมญาติ

รอยยิ้มและความนัยทำให้ปรนิมมิตาอยากจะเข้าใจว่าสองหนุ่มสาว ตกลงแต่งงานกันแล้ว แต่หัวใจหล่อนกลับกระตุกแปลกๆ ว่า...

บางทีอาจจะไม่ได้เป็นอย่างที่หล่อหรือใครๆ คิด

ในทุกปีพวกเขาจะเปลี่ยนร้านอาหารที่ใช้กินเลี้ยงไปเรื่อยๆ ปีนี้พิเศษหน่อยตรงทั้งผู้ใหญ่และเด็กตกลงกันว่าจะขับรถไปกินอาหารที่ร้านดังประจำหัวหินและถือโอกาสเที่ยวเล่น พักค้างคืนที่บ้านพักตากอากาศของครอบครัวศิริพาราซึ่งใหญ่พอจะให้ทุกคนได้พักกันจนครบ

ที่จริงแล้วการเลือกสถานที่ไกลขนาดนี้ เพราะพวกผู้ใหญ่ต่างก็คิดว่าการพักผ่อนประจำปีครั้งนี้คงมี 'ข่าวดี' ให้เฉลิมฉลอง และเผื่อว่าอิทธิโรยากจะขอพ้นอิทธิราแต่งงานอีกรอบ จะได้มีบรรยากาศดีๆ วิวสวยๆ รวมถึงมุมให้พวกท่านได้แอบเฝ้ามอง

ในมื้ออาหารเย็นที่จัดขึ้นหน้าบ้านพักตากอากาศ พันธิตราเฝ้ามองพฤติกรรมของทุกคนพร้อมลอบถอนหายใจ หากจะมีใครสังเกต...อย่างที่เราซิกงัดเกต คงเห็นว่าแม้จะหน้าสวยยังแต่มรอยยิ้มไม่ขาด หากดวงตากกลมโตนั้นกลับเรียบนิ่งอย่างประหลาด ไม่มีเค้าของ 'ว่าที่เจ้าสาว' เลย แม้แต่น้อย ส่วนตัวอิทธิรเองแม้จะพยายามทำตัวให้ 'ปกติ' มากแค่ไหน แต่สถาปนิกหนุ่มหล่ออนาคตไกลกลับตุลุลีลูกกลนและไม่ค่อยย่อแฉใจใส่ 'คู่หมั้น' เท่าที่ควร

อิทธิรหลบตาลงต่ำ ฟังพวกผู้ใหญ่เริ่มอัปเดตชีวิตทั้งด้านการทำงาน สุขภาพ สังคม ไป่มาจนถึงเรื่องลูกหลาน หัวใจของชายหนุ่มเต้นกระหน่ำอย่างรุนแรงเมื่อรู้ว่า 'หัวข้อสำคัญ' ระหว่างเขากับพันธิตราใกล้เข้ามาทุกทีแล้ว และใช่...อดีตคู่หมั้นซึ่งยังสวมแหวนอยู่ก็ทำอย่างที่เขาบอกไว้ คือให้เขาเป็นคน 'เคลียร์' เรื่องนี้ด้วยตัวเอง โดยที่เธอจะไม่ช่วยเหลือใดๆ ทั้งสิ้น

จะไม่มีการบอกว่าทุกอย่างจบลงด้วยดี เธอกับเขาจากกันเพราะหมดรักและยังสามารถเป็นพี่น้องกันได้อยู่

พูดตามตรง ด้วยนิสัยเย่อหยิ่งตรงไปตรงมาและเกลียดการทรมานหักหลัง การที่พันธิตรายังไว้หน้า ไม่ด่าประจานเขากลางวงศัญชาติก็ถือว่าเธอเห็นแก่

สายสัมพันธ์ยาวนานมากพออยู่แล้ว

"จะว่าไปตริกับน้องไพร่มก็หมั่นกันมานานแล้วนา ปีน้องไพร่มก็จะยี่สิบเจ็ดแล้ว น่าจะถึงเวลาแต่งงานได้แล้วมั้ง" มารดาของเขาแก้งเปรยขึ้นอย่างนั้น และนั่นทำให้ซ่อนในมือคนที่เคยอยากแต่งงานมาตลอดห่อหุ้มกระทบจางดังเครื่อง สร้างความแปลกใจให้กับหลายๆ คน ทว่าคุณปริมยังคงเข้าใจผิดต่อไปว่า "เนอะ! แม่พูดแค่นี้ถึงกับเขิน ตื่นเต้นจนทำซ่อนหลุดมือเลยหรือเจ้าลูกคนนี้ ฮี ว่าไง"

อิติธรรลือบตาขึ้นมองมารดา เขารู้ว่าหลังบอกเลิกพันธิตราเมื่อคืนสิ้นปี... ตลอดระยะเวลาสองวันมานี้เขาควรจะสารภาพความจริงให้บุพการีได้รับรู้ก่อน แต่เพราะเขายังไม่กล้ามากพอ เรื่องราวมันจึงเลยเถิดมาถึงตรงนี้

ตรงที่มารดาเขาไม่รอคำตอบแต่หันไปปรึกษากับคุณพิมพ์อัปสร เพื่อนรุ่นน้องซึ่งสนิทกันตั้งแต่วัยสาวผู้เป็นมารดาของพันธิตรา

"เอ้อ ไหนๆ ก็อยู่กับพร้อมหน้าพร้อมตาแล้ว เราพูดเรื่องฤกษ์ที่ไปขอมากันเลยมัยพิมพ์"

"ฤกษ์? ฤกษ์อะไรครับ" คุณเควินขมวดคิ้วจับ ลึกๆ แล้วท่านเข้าใจว่าคุณปริมกำลังเกริ่นเข้าเรื่องอะไร แต่ไม่ใช่สิ่งที่พ่อผู้รักลูกดั่งแก้วตาดวงใจจะยอมรับได้ง่ายๆ

แม้จะยอมปล่อยให้ลูกคบหากับไอ้เด็กหน้าอ่อนนั้นมาสิบปีเต็มแล้วก็ตาม!

"แหม! วิน อย่ามาทำเป็นไม่รู้เลยน้า! พี่รู้ว่าวินรักและหวงน้องไพร่มมาก แต่เด็กๆ เขาคบกันมานานแล้วนา วินก็เห็นว่าที่ผ่านมากูชายพี่รักและซื่อสัตย์กับน้องไพร่มคนเดียว...วินไม่ต้องห่วงนะ พี่จะรักและดูแลน้องไพร่มเหมือนลูกสาวแท้ๆ ให้ดียิ่งกว่าที่รักและดูแลตาตริเลย!" คนอยากได้พันธิตรามาเป็นลูกสะใภ้มากๆ ให้คำมั่น โดยไม่รู้เลยว่าประโยคของท่านทำให้อาณาที่ครีสะใภ้ในฝันเลือนตามองอดีตคู่หมั้นแล้วแอบยิ้มเยาะ

รักและซื่อสัตย์ต่อน้องไพร่มคนเดียว?

หี! นั่นมันกลายเป็นอดีตไปแล้วละค่ะป้าปริม

"ที่จริงก็ไม่แน่ว่าเป็นฤกษ์อะไรหรอก พระที่นับถือท่านว่าคุณใช้ฤกษ์สะดวกเลยจะดีกว่า พิมพิกี่เลยคุยกับป้าปริมว่าเอาวันที่ตรีเคยพูดไว้ก็ดีนะคะ แต่งกันวันเกิดตรีเลย แต่ป้าปริมบอกว่ามันนานไป เลยจะลองปรึกษาทุกคนก่อน"

คุณพิมพ้อปสรถือโอกาสถามความเห็นทุกคนทั้งเด็กและผู้ใหญ่

"ว้าวว แต่งกันวันเกิดพี่ตรี~~" ปณิรมิตาลากเสียงแซว แววดาววาระยับ แกล้งนั่งหลังตรง แล้วเอ่ยเลียนแบบญาติผู้ใหญ่ที่เคยประกาศไว้ "ตริตั้งใจไว้แล้วครีว่าจะแต่งงานกันในวันเกิดตรี เพราะตรีจะได้มีน้องไหม้ เป็นของขวัญวันเกิดที่ล้ำค่าที่สุดในชีวิต" ใบหน้าสวยไม่ผิดกับมารดาหันไปยิ้มเฝ้าคนเคยพูดไว้อย่างไม่ทันสังเกตความผิดปกติ "เนี่ย พี่ตรีเคยพูดไว้แบบนี้ใช่ไหม้อะ แพร่จำได้และประทับใจมากกก"

ลูกสาวคนกลางบ้านศิริพาราที่อื่นกว่าใครเพราะทั้งล้นทั้งเซียร์คู่นี้มาแต่แรกประสาณมือกุมหน้าอก หลับตาพริ้มยินดีประหนึ่งจะได้เป็นเจ้าของเสียเอง

ขณะที่หลายคนเฮฮาไปกับคำหยอกเย้าของปณิรมิตา คนเคยจะได้เป็นของขวัญล้ำค่าในวันเกิดอิติธรรก็มองอดีตว่าที่เจ้าปาวด้วยสายตานึงๆ คล้ายกำลังตั้งคำถามว่าเมื่อไหร่เขาจะ 'กล้า' พอจะพูดความจริงออกไปเสียที

"เนาะๆ พี่โพรมมองพี่ตรีไม่ว่างตาเลย ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว เล่าตอนที่พี่ตรีขอแต่งงานให้พวกเราฟังหน่อยสิคะ" ลูกพี่ลูกน้องผู้สดใสร่าเริงอย่างนิมมานรดีเอ่ยถามอย่างอยากรู้อยากเห็น และนั่นเป็นโอกาสให้พันธิตราที่รออิติธรรจนเบื่อก็จะรอ ยอมช่วย 'เปิดทาง' ให้ก่อนพร้อมรอยยิ้มหวาน

"พี่ตรีไม่ได้ขอพี่แต่งงานนะ"

"อ้าว?!" หลายเสียงประสาณอย่างพร้อมเพรียงด้วยความสับสน เพราะกระทั่งคุณเควินซึ่งทำใจยอมรับไม่ได้ที่จะให้ลูกสาวแต่งงานตั้งแต่อายุสี่สิบเจ็ดก็ยังเข้าใจว่าการเด็ดในคืนส่งท้ายปีของหนุ่มสาวคือวันที่อิติธรรขอเธอแต่งงาน

"แล้ว...คินั้นไม่ได้มี...เซอร์ไพรส์อะไรเลยเธอคะ" พัทธมนเอ่ยถามพี่สาวแท้ง อย่างสงสัย หล่อนจำได้แค่คำคินั้นพี่สาวส่งข้อความมาบอกว่าจะนอนค้างที่คอนโดฯ แทนการกลับบ้าน แม้จะรู้ว่าพันธิตราค่อนข้างหัวโบราณ แต่สาวน้อยที่เพิ่งก้าวเข้ารั้วมหาวิทยาลัยไม่ทันครบปีก็อดจะคิดไม่ได้ว่า...หลัง 'เซอร์ไพรส์' ขอแต่งงาน อาจจะเป็นคำคินหวานนำสุดโรแมนติกของว่าที่ป้าวสาว

"มีสิ ทำไมจะไม่มีล่ะ" พันธิตรายิ้มกว้าง ยึดตัวตรง เชิดหน้าจนเห็นลำคอระหง

ดี! ในเมื่อเธอให้ออกาสอิทธิรเป็นฝ่ายพูดแล้วว่าเขากลับเอาแต่เงียบเธอก็จะช่วย 'เกริ่น' ให้เขาละกัน

ดวงตากลมโตหันไปมองอดีตคู่หมั้นที่ทำท่าอยากจะหลบตาหนี... แต่เพราะติดสายตาทุกคู่ที่มองมาจึงไม่กล้า พันธิตราใช้มือซ้ายทำคางให้ประกายเพชรบนนิ้วนางส่องกระทบแสงไฟ...เป็นการอำลารวันสุดท้ายริมฝีปากจิ้มลิ้มคลี่ยิ้มกว้าง นัยน์ตาเป็นประกายสุขสกา

"พี่ตริยังไม่ได้บอกคุณลุงคุณป้าเธอคะว่าเซอร์ไพรส์อะไรโพรหม" เธอถาม...ทั้งๆ ที่รู้อยู่แล้วว่าเขายังไม่ได้บอก ทั้งยังกระตุ้นต่อ "พี่ตริจะปล่อยให้ทุกคนนั่งฟังแล้วก็คิดกันไปแบบนี้จริงๆ เธอคะ"

"อะไรน้องโพรหม มีอะไรกัน" คุณเควินที่จับสัมผัสสอารมณ์อันไม่ปกติของลูกสาวได้รับร้องถามเสียงดัง สายตาทุกคู่จับจ้องมายังสองหนุ่มสาว และนั่นคล้ายจะเป็นการลั่นระฆังให้อิทธิรต้องลุกขึ้นมาสู้กับความจริง

ร่างสูงกำยำอย่างคนออกกำลังกายเป็นประจำลุกจากเก้าอี้ เดินไปกราบลงที่ตักบิดามารดาของตัวเองและของคู่หมั้น ท่ามกลางสายตาดกตะลึงของทุกคน อิทธิรค่อยๆ เงยหน้าขึ้น บอกด้วยน้ำเสียงเปี่ยมด้วยความรู้สึกผิด

"ผมขอโทษครับ"

เนิ่นนานกว่าคุณปริมจะควานหาเสียงตัวเองเจอ หัวใจคนเป็นแม่

กระตุกจูบ นึกหัวนกล้ออย่างประหลาด

"ขอโทษ? ลูกขอโทษอะไรตรี แล้ว...ขอโทษพ่อแม่กับอาวินอาพิมพ์ทำไม"

หนุ่มหล่อเผลอเผลอปาก เหลือบตามองอดีตคู่หมั้นที่เพียงนั่งมองเขาด้วยรอยยิ้ม...ที่ส่งไปไม่ถึงดวงตา รอคอยให้เขาเป็นฝ่าย 'จบ' เรื่องทุกอย่างอย่างที่ควรจะเป็น

"วันนั้น...ผมไม่ได้...ขอน้องไพร้มแต่งงาน"

แม้ริตธีรจะพูดด้วยน้ำเสียงที่ไม่ได้ดังมากนัก แต่เพราะทุกคนต่างเฝ้ารอฟังคำพูดเขาอยู่จึงได้ยินกันอย่างชัดเจน นอกจากหญิงสาวผู้อยู่ในเหตุการณ์คืนนั้น ทั้งสามครอบครัวต่างนั่งกันไปคล้ายทำตัวไม่ถูก มีแค่พันธิตราเท่านั้นที่ลูบขอบแก้มเล่นพลางมองด้วยแวตาว่างเปล่า

"โอ้! นึกว่าเรื่องอะไร! ถ้ายังไม่ได้ขอก็รีบขอซะสิ ขอตอนนี้ก็来得及! พวกน้ำก็เตรียมมิวติจ ไว้ให้แล้วนี่ไง" 'คุณพรอัปสร' เอ่ยปากขึ้น ทั้งๆ ที่ท่านเองก็รู้ดีว่าคำพูดของหลานสามีคงไม่ได้หมายถึงแบบนั้น

ไม่อย่างนั้นทำไมต้องขอโทษ ทำไมถึงขึ้นต้องลงไปกราบตักผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่าย และทำไม...หลานสาวของท่านถึงได้ไร้ออราความสุขของคนจะเป็นเจ้าสาว

ริตธีรซึ่งยังคงคุกเข่าอยู่บนพื้นหลังตา กลืนน้ำลายลงคอ ก่อนลืมนดาขึ้นมาสารภาพความจริงด้วยสีหน้าหนักแน่นชัดเจน...อย่างที่เขาคเคยเป็นมาตลอด

"วันนั้นผมไม่ได้ขอน้องไพร้มแต่งงาน...แต่ขอเลิกกับน้องไพร้มครับ"

สิ้นคำพูดของริตธีร ทั้งที่มีคนอยู่กว่าสิบชีวิต ทว่านอกจากเสียงคลื่นลมแล้ว ทุกอย่างกลับตกอยู่ในความเงียบ แววตาของหลายคนสะท้อนให้เห็นว่ามีสิ่งที่สงสัยแต่ไม่รู้ว่าจะควรเปิดปากถามอย่างไร

พันธิตรามองสถานการณ์ตรงหน้าแล้วถอนหายใจ ผู้หญิงที่ถูกถอนหมั้น

เมื่อไม่กี่วันก่อนขยับตัวเพียงนิดเดียวก็ตกเป็นเป้าสายตาของเครือข่ายทั้งหมด โดยเฉพาะบิดา...ที่แววตาของท่านเจ็บร้าวยิ่งกว่าคนถูกขอลืออย่างเธอ

อดีตสภานิกสาวขยับตัวเข้าไปแทรกกระหว่างเก้าอี้บิดามารดา โอบกอดพวกท่านไว้และรับกอดจากน้องสาวอีกทีหนึ่ง ก่อนจะสูดลมหายใจลึกๆ ผละออกจาก 'เซฟโซน' ของตัวเอง เงยหน้าขึ้นมองจึงเห็นสีหน้าที่เต็มไปด้วยคำถามจากทุกคน

"คะ วันนั้นพี่ตริไม่ได้ขอไพรม์แต่งงาน...แต่ขอถอนหมั้นกับไพรม์... หรือให้ถูกก็คือขอลูกกันไปแล้วต่างหาก ส่วนเหตุผล..." พันธิตราถอนหายใจลึกๆ รังเกียจเกินจะเอ่ยถึงสาเหตุที่เธอสุดแสนจะชิงชัง "ไพรม์ช่วยพูดขนาดนี้แล้วที่เหลืรอบกว่นพี่ตริอธิบายเองเถอะคะ ไพรม์รังเกียจที่จะพูด"

คำว่า 'รังเกียจ' จากปากจิ้มลิ้มนั้นดูรุนแรงเกินกว่าปกติที่พันธิตราจะพูดออกมา นั่นทำให้เกือบทุกคนพอเดาได้รางๆ ว่าสาเหตุมาจากอะไร

"ธิดิธ!" คุณปริมลุขขึ้นยืนพรวด พาดเข้าที่หัวไหล่ลูกชายอย่างไม่เออแรง ดวงตารื้นด้วยน้ำตา เดาได้เลยว่าอะไรทำให้ท่านกำลังจะสูญเสียว่าที่ลูกสะใภ้สุดที่รักไป

"ผมผิดเอง...ผมอกใจน้องไพรม์ ผม...ไปรักผู้หญิงอีกคน"

ธิดิธสารภาพความจริงออกมา แววตาชายหนุ่มแฝงซึ่งความเจ็บปวดเสียใจ และรู้สึกผิด ทว่าสำหรับคนอื่นๆ โดยเฉพาะบุพการีของเขา ของพันธิตรา และผู้เชียรออกนอกหน้ามาตลอดอย่างปรนิมมิตา ไม่มีใครให้อภัยหรือมองเห็นความรู้สึกเหล่านั้น

คุณปริมลุขสูดลมหายใจลึก ก่อนจะค่อยๆ เอนตัวลงทำท่าเหมือนจะเป็นลม ร้อนถึงคุณธนวัฒน์และธิดิธต้องรีบประคองไว้ ทว่าท่านกลับบัดมือบุตรชายออกอย่างไม่ยั้ง

"ไม่ต้อง! ไม่ต้องมาแตะตัวฉัน!" เพราะดีร้ายอย่างไรคุณปริมลุขก็ไม่ยอมให้ลูกถูกตัว จึงต้องให้เมธาวิช่วยประคองกลับไปนั่งตามเดิมแทน

ดวงตาคนเป็นแม่แดงเรื่อ น้ำตาแห่งความผิดหวัง เสียใจ และ...
ละลายใจต่อครอบครัวของว่าที่ศรีสะเกษหลังริน อดเค้นน้ำเสียงถามไม่ได้

"ทำไม...ทำไมถึงเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นมาได้! ผู้หญิงคนนั้นมันเป็นใคร
ทำไมมันถึงทำให้ลูกที่ซื่อสัตย์รักเดียวกับน้องไพร่มาเป็นสิบปี...เปลี่ยนไปได้
ขนาดนี้"

"ผมไม่รู้ ผมเองก็ไม่รู้เหมือนกันครับ" ชายหนุ่มส่ายหัว เขาก็ไม่เข้าใจว่า
เพราะอะไร...หัวใจที่มั่นคงของเขาถึงได้ไหวเอนไปกับหญิงสาวที่อยู่ในสถานะ
'คู่กัด' มาตั้งแต่สมัยมหาวิทยาลัยจนกระทั่งมาทำงานที่เดียวกันก็ยังคงเป็น
แบบนี้มาตลอดหลายปี

บางที...อาจจะเป็นตอนที่เขาค้นพบว่าภายใต้ท่าทางร่าเริงสดใส
ดุจตะวันดวงน้อยๆ ผู้คอยมอบความสุขสดชื่นให้คนอื่น ผู้หญิงที่ดูแกร่งกล้า
ปากดีและไม่กลัวใครคนนั้นได้ซุกซ่อนอีกตัวตนที่แสนจะอ่อนแอเปราะบาง
เอาไว้

"ที่ผมรู้คือ...ตอนนี้สำหรับผม น้องไพร่จะเป็นน้องสาวที่ผมรักและ
เอ็นดูตลอดไป"

"เหอะ!" คุณเควินแค้นหัวเราะ ก่อนค่อยๆ ดึงลูกสาวขึ้นอย่างนุ่มนวล
แล้วร้องถามเสียงแข็ง "ถามหน่อยมัยว่าลูกสาวฉันอยากได้แก่เป็นพี่ชาย
รีไปล่า"

พ่อที่เดือดจัดเพราะลูกรักโดนนอกใจแทบอยากจะถลาไปต่อย
อดีตว่าที่ลูกเขย ดิตที่ท่ายังเกรงใจบุพการีอีกฝ่ายอยู่ มิฉะนั้น...

ราวกับคุณธนวัฒน์จะล่วงรู้ว่าเพื่อนสนิทรุ่นน้องรวมถึงหุ้นส่วนบริษัท
คิดอะไรอยู่ ในเมื่อคุณเควินไม่กล้าเพราะเกรงใจท่าน แต่ท่านไม่จำเป็นต้อง
เกรงใจใคร หนุ่มใหญ่แห่งวงการสถาปนิกจึงลุกขึ้นพรวด แล้วต่อลง
ไปบนใบหน้าที่ถอดแบบท่านออกมา

แม้จะหวีดร้องอย่างตกใจกับการใช้กำลังของสามี และเกือบจะถลาเข้าไป

ดูอาการลูกชายคนเดียว ทว่าสุดท้ายแล้วคุณปริมก็ได้แต่ยืนกำหมัดร้องไห้
อยู่ที่เดิม จึงต้องเป็นหน้าที่ของคุณปาลที่ต้องเข้ามาห้ามปรางพริยาไว้

"พี่พัฒนพอก่อนพี่พัฒน พอ" คุณปาลเข้ามาตั้งรังก้างที่สูงทัดเทียมกันไว้
ไม่ให้ถลาเข้าหาธิดาอีก

เมื่อเห็นว่าเรื่องราวทำท่าจะลุลกลามไปใหญ่โต พันธิตราก็ขยับตัว
ออกจากวงล้อมของครอบครัวที่ทั้งมารดาและน้องสาวขยับเข้ามายุ่ง
ราวกับต้องการจะปกป้องเธอ...จากผู้ชายทรยศ

หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมองบิดา ผงกหัวและยิ้มให้ท่านก่อนจะก้าวเดิน
ไปหาอดีตคู่หมั้นที่ยังล้มกองอยู่กับพื้น

เปล่า เธอไม่ได้ก้มลงไปช่วยพยุงเขาขึ้นมาอย่างที่ใครหลายคน
แอบคาดหวัง พันธิตราเพียงยัดตัวตรง ปรายตาลงมองต่ำด้วยมาตรานี้
ผู้เย่อหยิ่ง...อย่างที่เขาไม่เคยทำใส่เขามาก่อน

ทว่าตอนนี้ธิดาได้รับสิทธิ์นั้นแล้ว

เพียงเสี้ยวนาทีถัดจากนั้น ร่างระหงในชุดเดรสสีขาวสะอาดตาพลิ้วไหว
ตามแรงลมทะเลก็ค่อยๆ ย่อตัวลง มือเรียวยาวตวัดขึ้นใส่ติดตัวมากกว่าสามปี
ออกจากรั้วอย่างไม่ลังเล

"อย่างที่ไพรม์บอกพีตริ ว่าวันนั้นพีตริขอหมั้นไพรม์ต่อหน้าทุกคน
วันนี้พีตริจึงต้องเป็นคนจัดการทุกอย่าง แต่..." หญิงสาวยกไหล่ มอง
สภาพเขาแล้วเบะปาก "พีตริจัดการได้ไม่ดีเท่าที่ไพรม์หวัง ถึงอย่างนั้นก็เถอะ"
เธอถอนหายใจ ยื่นแขนไปให้ผู้ชายที่ยังกองอยู่บนพื้นอย่างนั้น ไม่คิดจะ
ลุกขึ้นมาสักนิด

"ตามสัญญาละ ไพรม์จะคืนแหวนหมั้นให้พีตริ...ต่อหน้าทุกคน"

เมื่อยื่นให้อยู่เกือบหนึ่งนาทีโดยที่อีกฝ่ายยังไม่มีปฏิกิริยาตอบโต้
หญิงสาวก็หันกลับมาองญาติผู้ใหญ่ด้วยแววตาแทนคำขอโทษ เอ่ยปาก
ล้วงหน้ากับสิ่งที่กำลังจะทำ

"ไพร้มขอโทษนะคะ"

แล้วหันกลับไปปล่อยแหวนหมั้นทิ้งลงบนพื้นข้างตัวอิติธร ก่อนจะ
หยุดตัวขึ้น เชิดหน้าเดินหลังตรงก้าวออกจากบริเวณนั้นไป

ขณะที่หลายคนกำลังอึ้งกับสิ่งที่พันธิธราทำ ซึ่งหากว่ากันตามตรงคือ
'ไร้มารยาท' แต่เมื่อเทียบกับสิ่งที่อิติธรทำและหญิงสาวเองก็พยายาม
ส่งแหวนคืนให้ดีๆ แล้วแต่ฝ่ายชายไม่รับ การกระทำครั้งนี้ของพันธิธราก็ยัง
นับได้ว่าไฉ่หน้าทุกฝ่ายมากพอแล้ว

และคนแรกที่ตั้งสติได้ก็คือคุณเควิน ท่านรีบวิ่งตามลูกสาวออกไปทันที

"ไพร้ม! น้องไพร้ม! รอป้าด้วย!"

คุณพิมพ์อัปสรนั่งอยู่อึดใจ ก่อนกล่าวกับอดีตว่าที่ลูกเขยอย่างผิดหวัง

"อาเสียใจมากที่ตอนนั้นสนับสนุนให้น้องไพร้มคบกับตรี!"

ท่านหันหลังวิ่งตามสามีและลูกสาวคนโต โดยมีลูกสาวคนเล็ก
วิ่งตามไปติดๆ

บทที่ 3 มือที่สาม

หลังก้าวพ้นจากสถานการณ์อันแสนระอึกระอ่วนได้สักกระยะ พันธิตรา ก็เพิ่งรู้สึกตัวว่าพ่อแม่และน้องสาวของเธอวิ่งตามมาด้วย

ดวงตาของคุณเควินผู้มีเชื้อสายอังกฤษและเงินไหลเวียนอยู่ในตัว มองลูกสาวสุดที่รักอย่างห่วงใยเช่นเดียวกับคุณพิมพ์อัปสรและพัทธมน ซึ่งฝ่ายหลังก็ดริมฝีปาก ริ่งมากอดพันธิตราไว้แล้วร้องไห้สะอื้นกับป้าบอบบาง

"อีก...ไม่เป็นไรนะพี่ไพร่ม แคล้วชวยเฮงชวยคนเดียวเอง!"

จากปกติพี่น้องที่แบ่งกันเป็น 'ลูกป้า' กับ 'ลูกแม่' และมักจะทะเลาะเบาะแว้งกันเองเสมอ พัทธมนกลับเป็นฝ่ายเสียน้ำตาให้กับสิ่งที่พี่สาวต้องเผชิญ เพราะอย่างไรเสีย...เลือดที่ข้นกว่าน้ำก็ทำให้หล่อนนึกเกลียด 'อดีต' ว่าที่พี่เขยผู้แสนดีขึ้นมาจับใจ

พันธิตราหลับตา ซึมซับอ้อมกอดของน้องสาว ก่อนจะถูกโอบล้อมอีกครั้งด้วยคุณพิมพ์อัปสรและคุณเควิน เธอตกอยู่ในอ้อมกอดของครอบครัว... เซฟโซนที่ปลอดภัยที่สุด จากคนที่ไม่มีวันทรยศหักหลังหรือทำให้ต้องเสียน้ำตา

แล้วเมื่อลืมหัดขึ้นอีกครั้ง พันธิตราก็หัวเราะเบาๆ ขยับตัวจนทุกคนต้องขยับตาม มือเรียวยาวยื่นไปเช็ดน้ำตาบนดวงหน้าคล้ายคลึงกัน ถ้าม

ปนหัวเราะ

"นี่ คนโดนเทศคือพี่นะ เราร้องให้ทำไมอะไรรู้"

"ก็เพราะพี่ไพรม่ไม่ร้องไง! ไพรซ์ถึงต้องร้องแทน!" หากพันธิตราสวยสง่าเยือกเย็นเหมือนราชินี พัทธมนก็คือ 'เจ้าหญิงน้อย' ประจำบ้านผู้ซึ่งกล่าวอย่างรู้จักนิสัยพี่สาวตัวเองดี

ตั้งแต่เล็กจนโต สิ่งที่ทำให้พัทธมนทั้งชื่นชมและอิจฉาพี่สาวคนเดียวมาตลอดคือความสวยสง่า ทำอะไรก็ดู 'แพง' ไปหมด ทั้งยังเฉลียวฉลาดวางตัวดีจนเป็น 'ลูกป้า' เป็นความภาคภูมิใจของวงศ์ตระกูล ทว่านั่น... กลับทำให้บางครั้งหล่นรู้สึกว่พี่สาวผินตัวเองมากไป

ไม่ว่าจะพบเจอเรื่องอะไร หากไม่ใช่สีหน้าเย่อหยิ่ง พันธิตราก็จะยิ้มอย่างมั่นใจในตัวเองอยู่เสมอ พัทธมนจำไม่ได้แล้วว่ครั้งสุดท้ายที่เห็นพี่ร้องไห้คือเมื่อไหร่

ดูเถอะ ขนาดถูกคู่หมั้นที่รักกันมาเป็นสิบปีบอกเลิก พี่ยังยิ้มให้หล่นด้วยสีหน้าและแววตาที่หม่นแสงเพียงนิดเดียวด้วยซ้ำ

"จะร้องให้ไปทำไมเล่า เสียหน้าตาเปล่าๆ" พันธิตราสายหัว ก่อนหันไปกอดบัพการีแน่นๆ คนละทีแทนการเติมพลัง พอเงยหน้าขึ้นม่อีกทีเธอก็กลับไปเป็นลูกสาวคนเดิม ไปเป็นเพอร์เฟ็กชันนิสต์สาวที่มีรอยยิ้มมั่นใจเต็มวงหน้า

"ป้ากับแม่เอาบุญแจรงกับกระเป๋าดังค์ม้ายะ"

"หืม?" คุณเควินที่ยังตั้งตัวไม่ทันกับปฏิกิริยาของลูกสาวกะพริบตาเป็นคุณพิมพ์อัปสรที่ไวกว่ ท่านพยักหน้ารับ

"บุญแจรงอยู่กับแม่ แต่กระเป๋าดังค์..."

"ในกระเป๋ากางเกงป้ามี มีอะไรี่เป่าน้องไพรม่"

"ก็ไม่มีอะไร่มากหรรอกะ" พันธิตราสายหัว อมยิ้มมองครอบครัวซึ่งรักและหวังดีกับเธอที่สุด "ไพรม่แค่...จะชวนทุกคนออกไปหาอะไร่กิน

คิดว่าที่กินกันน่าจะยังไม่อิ่ม ที่สำคัญคือเมื่อก็..." หญิงสาวหัวเราะน้อยๆ อีกครั้ง ท่าทางไม่เหมือนคนเพิ่งถูกถอนหมั้นมา

นี่ถ้าไม่รู้มาก่อน ทุกคนอาจจะเข้าใจว่าเธอเป็นฝ่าย 'เท' อิทธิฤทธิ์ทั้ง ด้วยเข้าไป

"ไพร่มั้วแต่ล้นกับสถานการณ์จนแทบไม่ได้กินอะไรนะค่ะ ตอนนี้อยู่คนเดียวแล้ว"

ที่แรกเป็นตายอย่างไรคืนนั้นคุณเควินก็จะไม่พาลูกเมียกลับไปที่บ้านพักตากอากาศอีก เพราะไม่อยากเห็นหน้าอิทธิฤทธิ์ให้ต้องโมโหขึ้นมาอีกรอบ ทว่าคนโดนถอนหมั้นอย่างพันธุธราภรณ์มีสติมากพอจะรู้ว่าไม่ควรทำให้ผู้ใหญ่สามครอบครัวแตกหักหรือมองหน้ากันไม่ติดอีก

ราวกับว่าเธออยู่ก่อนแล้ว ทันทีที่รถแลนด์โรเวอร์สีดำเลี้ยวเข้าไปจอด คุณปริมและสามีก็รีบลงพรวดออกมาหา อดีตว่าที่แม่สามีของพันธุธราภรณ์มือหญิงสาวไว้ เอ่ยขอโทษทั้งน้ำตา

"ขอโทษ ป้าขอโทษนะน้องไพร่ม ป้าขอโทษ...ที่เลี้ยงลูกไม่ดี ขอโทษที่ทำให้น้องไพร่มต้องเสียใจ ต้องเสียชื่อและเสียเวลาในชีวิตมาเป็นสิบปี!" ท่านว่าพร้อมขบเขี้ยวเคี้ยวฟันขณะเอ่ยถึงตัวต้นเหตุอย่างแค้นเคือง

คุณปริมกล่าวหนักแน่นแล้ว ทางครอบครัวผู้เสียหายอย่างคุณเควินก็ถึงกับพูดไม่ออก ได้แต่เบือนหน้าหนีไปสบตาเพื่อนสนิทรุ่นพี่พ่วงตำแหน่งหุ้นส่วนบริษัท

หนุ่มใหญ่สองคนพยักหน้าให้กันโดยไม่มีคำพูด มีเพียงแวตาสะท้อนให้เห็นความเสียใจและรู้สึกผิดของคุณธนวัฒน์

ความจริงแล้วก่อนหน้านี้จะกลับมาที่บ้านพักตากอากาศ มีหลายครั้งที่ถือดีตลบตบหนักมือทองคิดจะเลิกคบหากับบ้านคุณธนวัฒน์ให้รู้แล้วรู้รอด คิดถึงขั้นจะถอนหุ้นสิบเปอร์เซ็นต์ที่มีอยู่ออกจากบริษัท Mlconic ซึ่งตน

มีส่วนร่วมกันสร้างมากับสองพี่น้องเมธาธิยานนท์เลยทีเดียว แต่ก็ได้ลูกสาวของท่าน...ราชินีตัวน้อยผู้เฝ้าย้ำเตือนว่าทุกอย่างที่เกิดขึ้นคือความผิดของธิดธร "ไม่ควรทำให้พวกผู้ใหญ่ซึ่งเสียใจอยู่ก่อนแล้วต้องเดือดร้อนไปด้วย"

พันธิดราภุมมื่ออ่อนนุ่มที่มีส่วนช่วยประคับประคองเลี้ยงดูเธอมาตั้งแต่เล็กไว้ ส่ายหน้าให้ทั้งรอยยิ้ม

"ไม่เป็นไรหรอกค่ะป้าปริม มันไม่ใช่ความผิดของป้าปริม เท่าที่ไพรม์เห็นมาตลอด...ป้าปริมอบรมสั่งสอนพี่ตรีมาได้ดีมาก แต่...ไพรม์คงต้องขออนุญาตยกคำพูดที่อาจฟังไม่ค่อยเหมาะเท่าไรขึ้นในมาพูดนะค่ะ" หญิงสาวเอ่ยขออนุญาตนอบน้อมก่อนจะเอ่ย "ลูกเราเลี้ยงเขาได้แต่ตัวค่ะ แล้วคนเราเมื่อโตขึ้น นิสัย ความคิดความอ่านก็เปลี่ยนไปตามตัวเขาเอง เพราะอย่างนั้นเรื่องพี่ตรี...มันไม่ใช่ความผิดของป้าปริมหรือลุงวัฒน์หรือใครทั้งนั้น...นอกจากเขาสองคน"

'เขาสองคน' ที่พันธิดราพูดถึง ก็คืออดีตคู่หมั้นกับ...รักครั้งใหม่ของเขา

นับจากถูกถอนหมั้นเมื่อคืนสิ้นปี พันธิดราก็ใช้เวลาคิดถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้น ความมั่นคงตลอดสิบปีถูกทำลายลงในพริบตา หญิงสาวค้นพบว่าสิ่งที่ทำให้เธอเจ็บปวดเสียใจมากที่สุด ไม่ใช่การสูญเสียธิดธรในฐานะคนรัก แต่เพราะเขาเลือกที่จะทรยศ หักหลัง และหลอกลวงเธอ บางทีถ้าธิดธกรกล้าจะขอเลิกกับเธอตั้งแต่แรกแล้วค่อยไปเริ่มต้นใหม่กับใครอีกคนที่เขาบอกว่า 'รัก' กับผู้หญิงที่มาทีหลังคนนั้น...เธออาจจะโกรธหรือเกลียดเขาน้อยกว่านี้

คุณปริมสบตาหญิงสาวที่ท่านรักใคร่เอ็นดูมาตั้งแต่ยังเล็กและวาดฝันมาตลอดว่าวันหนึ่งเด็กคนนี้จะได้เรียกท่านว่า 'แม่' พลังถอนหายใจซาๆ

หากสิ่งที่ธิดธรทำผิดเป็นเรื่องอื่น ท่านอาจจะยอมทำหน้าที่หาหนทางให้พันธิดราภุมมื่อ ทว่าท่านรู้จักหญิงสาวมาตั้งแต่เด็ก รู้ดีว่าสิ่งที่พันธิดราเกลียดมากที่สุดคือการนอกใจ ดังนั้นจึงทำได้เพียงพยายามประคองรักษา

ความสัมพันธ์ไว้มิให้ขาดหาย

"ป้ารู้...ว่าสิ่งที่ตาตริทำมันเลวร้ายมาก ป้าไม่กล้าขอให้น้องไพร่มให้อภัย แต่...ป้าอยากขอให้ความสัมพันธ์ของเราสองบ้าน อย่าถูกทำลายลงเพราะตาตริได้มัยลูก...นะจะพิมพ์" ประโยคหลังทำนหันไปถามเพื่อนรุ่นน้อง ซึ่งตลอดมามารดาของพนิตราเพียงแค่นั่งฟังเงียบๆ ไม่ได้เอ่ยปากอะไร

คุณพิมพ์อัปสรสบตากับสามี ทั้งสองปรึกษากันมาแล้วและเห็นด้วยกับพนิตราว่าไม่ควรให้เรื่องของเด็กๆ กระทบถึงสายสัมพันธ์อันยาวนานหลายสิบปีของผู้ใหญ่ จึงพยักหน้ารับพร้อมรอยยิ้มฝืดฝืน

"ระหว่างเรายังเหมือนเดิมได้ละ ขอแค่ที่ไหนที่มีบ้านพิมพ์...จะต้องไม่มีตริกับ...ผู้หญิงคนใหม่ของเขาอีกพอ"

พอถูกกล่าวย้าถึง 'ผู้หญิงคนใหม่' มือที่สามซึ่งก้าวเข้ามาทำลายความรักของลูกชายกับพนิตรา สีหน้าของคุณปริมก็เย็นชาขึ้นมาพร้อมให้คำมั่น

"ไม่ต้องห่วงนะน้องไพร่ม ไม่ว่ายังไง...ป้าก็ไม่มียอมรับผู้หญิงหน้าด้านที่กล้าแย่งผู้ชายที่มีคู่หมั้นแล้วมาเป็นสะใภ้หรอก!"

พนิตราเหลือบมองสีหน้าจริงจังของคนพูด ถ้า...เธออยากได้รับความแค้นความสงสารเอ็นดูมากกว่านี้สักนิด หรืออยากทำตัวเป็นนางรองที่ดีสักหน่อย หญิงสาวคงเอ่ยปากประณามว่า 'อย่าให้ถึงขั้นนั้นเลยละ ยังไงพี่ตริก็น่าลูกป้าปริม แล้ว...ผู้หญิงคนนั้นก็อาจจะมီးอะไรดีมากกว่าจะทำให้พี่ตริเลิกรักไพร่มได้'

ทว่าหญิงสาวเพียงแค่นั่งฟังเงียบๆ เท่านั้น

เพราะออกตัวแรงเชียวริตริกับพนิตรามาดังแต่ยังเด็ก การกระทำของญาติผู้พี่ฝั่งพ่อจึงทำให้ปรนิมิตาเดือดดาลเกินกว่าจะรับไหว ทั้งยังรู้สึกผิดที่เป็นตัวตั้งตัวตีคอยสนับสนุนให้พนิตราับรักริตริ ดังนั้นสิ่งแรกที่สถาปนิกสาวเลือกที่จะทำคือการสืบหาว่าใครคือผู้หญิงหน้าด้านที่กล้ายุ่งกับ

ผู้ชายซึ่งรู้จักกันว่ามิกุหมั่นแล้ว

จากคำพูดที่พันธิตราเล่าให้ฟังคร่าวๆ มีคีย์เวิร์ดสำคัญคือชื่อ 'หนูตา' แม้ผู้หญิงชื่อ 'ตา' จะมีมากมายเป็นร้อยเป็นล้านคน ทว่าปรณิรมิตากลับนึกสังหรณ์ใจอย่างประหลาดว่า 'หนูตา' ของธิดิธรจะอยู่ไม่ไกลไม่ไกล ไม่นั่นคงไม่ทำให้คนหัวใจมันคงมาตลอดหัวนี้ไหวเอาได้ง่ายๆ

และคงใกล้...จนบางทีกระทั่งตัวพันธิตราที่อาจจะรู้จักด้วยซ้ำ

บางครั้งปรณิรมิตาก็เกลียดที่นอกจากเซ็นส์ของตัวเองจะดีแล้ว เธอยังมักจะพบกับ 'จิ้งหะมี' อีกด้วย ระหว่างพักเที่ยงที่หน้าหน้าลูกพี่ลูกน้องซึ่งเห็นแล้วอยากจะเข้าไปด่าอีกสักกรอบสองรอบขึ้นไปนั่งเล่นบนสวนดาตฟ้าของบริษัท หญิงสาวก็ค้นพบโดยบังเอิญว่า...คนที่อยากหนีหน้านั้นกำลังพูดคุยอยู่กับสถาปนิกคนหนึ่งของบริษัท

แต่ไม่ใช่เรื่องงาน

"พีตริทำแบบนี้จะดีเหรอ มันจะไม่...ทำให้ครอบครัวไพรม์โกรธแล้วพาลมาเกลียดถึงบ้านพีตริเหรอ" น้ำเสียงที่เคยสดใสเร่าร้อนจนประสาทอยู่เสมอฟังดูร้อนน ใบหน้าสวยตามฉบับลูกเสียที่ได้เห็นเพียงเสี้ยวเดียวก็ทำให้อารมณ์โกรธของปรณิรมิตาพุ่งปรี่จนแทบอยากจะถลาออกไปตบแทนญาติผู้พี่ ทว่าเพราะยังอยากฟังต่อว่าลูกพี่ลูกน้องจะตอบว่าอย่างไร สถาปนิกสาวจึงได้แต่อดทน

ธิดิธรกระชับมือคนรักอย่างอ่อนโยน

"ดีหรือไม่ดีพี่ก็ทำไปแล้วละ ตอนนี้พี่ไม่มีพันธะกับใครแล้ว พี่ไต่แล้วเรา...มาคบกันจริงๆ ลักก็ได้มัยหนูตา"

"พีตริ..." เจ้าของชื่อเอ่ยเสียงเครือ หล่อนส่ายหัว

ไม่ใช่ว่าหล่อนปฏิเสธ ปรณิรมิตามั่นใจ เพราะน้ำเสียงลั่นเครือผิดธรรมชาติของคนพูดยังเอื่อยต่อ

"หนูตาผิดเอง หนูตาไม่ควรไปยุ่งกับพีตริเลย ถ้าไม่ใช่เพราะหนูตา..."

พีตริกคงไม่ต้องเลิกกับไพรม์ เราไม่ควร...ไม่ควร..." หญิงสาวส่ายหน้าไปมา แหวตารู้สึกผิด แต่ไม่มีคำปฏิเสธหลุดจากปากของหล่อน

หนูด้า? เฮอะ! ปกติเห็นกั๊กกับพีตริอย่างกับหมาตักกันแย่งที่ เรียกตัวเอง 'ฉัน' ตลอด อย่างดีก็ 'ด้า' แต่นี้ไปอ้าวเวลกันมาเป็น 'หนูด้า' ตอนไหนไม่ทราบ?

ปรนิมิตาเบะปาก สัญชาตญาณผู้หญิงที่ดูละครโทรทัศน์กับน้องสาว มามากมายมองออกเลยว่าภายใต้ภาพลักษณ์ 'นางเอกผู้มาทีหลัง' นั้น คือ 'นางร้ายจอมมารยา' เสียมากกว่า

ราวกับกลัวว่าหล่อนจะปฏิเสธ ธิดิธรจึงเลื่อนมือขึ้นกุมใบหน้าสวยซึ่ง มักจะมีรอยยิ้มกวนประสาท หาเรื่องให้เขาปวดหัวอยู่เสมอ แล้วจุ่มพิตเบาๆ บนริมฝีปากที่เคยก่อนจายาร้ายกาจใส่กัน เว้าอนขอคำตอบ

"นะหนูด้า ตอนนี้อยู่ไม่ได้เป็นของใครอีกแล้ว เรามาคบกันเถอะนะ หนูด้า พี่...พี่รักหนูด้ามากจริงๆ" รักมาก...จนถึงขนาดยอมไปถอนหมั้น ผู้หญิงที่ครั้งหนึ่งเขาคิดว่าเธอคืออีกครั้งของชีวิตที่จะไม่มีวันปล่อยมือ

"หนูด้า...หนูด้า..." 'หนูด้า' หรือกวีนิพนธ์ทำสีหน้าคล้ายจะลั้งเล แหวตาสลับไปมาระหว่างรู้สึกผิด ดีใจ ตื่นตันใจ แล้วสุดท้าย...หล่อนก็พยักหน้าถั่ว

"อ้อพีตริ หนูด้าจะคบกับพีตริ"

"ขอบคุณมากนะหนูด้า ขอขอบคุณที่รอ...ขอบคุณที่ให้โอกาสพี่"

ภาพสองหนุ่มสาวที่ตกลงทำพันธสัญญารักด้วยการโผล่เข้าจูบกันอย่าง ไม่อายฟ้าดินทำให้ปรนิมิตาทนไม่ไหวอีกต่อไป หญิงสาวผู้โกรธแค้นแทน พี่สาวอยู่แล้วกั๊กพันกรอด ทำท่าจะถลาออกไปแต่ให้หญิงร้ายชายเลวได้รู้สำนึก ทว่าท่อนแขนกลับถูกคว้าไว้พร้อมมือใหญ่ซึ่งรีบปิดปากเธอแน่นราวกับ รู้ตัวอีกเพียงนิด...สถาปนิกสาวจะวิตให้ลั่นตึก

รอกนกก้าวพ้นออกมาจากตาดฟ้าและถูกปล่อยตัว ปรนิมิตาถึงเพิ่งได้รู้ว่า คนที่จับตัวแล้วอุ้มเธอลงมาอย่างที่ไม่เต็มใจนั้นก็คือเมธาวี

"พี่เม!" หญิงสาวเรียกชื่อเขาเสียงแข็งกระด้างทำให้เมธาวีเลิกคิ้ว เพราะ

ถึงแม้ปกติจะไม่ได้สนิทสนมอะไรกัน แต่ปรนิมิตาก็ยังน่ารักมีมารยาท เรียกชื่อเขาด้วยเสียงและสีหน้าที่ดีกว่าตอนนี้

"พี่เมมาห้ามแฟร์ทำไม จะปกป้องลูกพี่ลูกน้องตัวเองเหรอ!"

เห็นปรนิมิตาโกรธจัดจนดวงหน้าแดงก่ำแล้วเมอาวิก็ส่ายหัว อดเอ่ยไม่ได้ว่า

"ลูกพี่ลูกน้องพี่ก็ลูกพี่ลูกน้องแฟร์เหมือนกันแหละ"

ปรนิมิตาเบะปาก ยกแขนขึ้นกอดอก

"อี! ผู้ชายแบบนั้นแฟร์ไม่นับญาติด้วยหรอก!" ดวงหน้าสวยสะบัดกลับไปมองคนมาห้ามไว้ "แล้วตกลงว่าไง พี่เมมาช่วยพี่ตรีไว้จ้ะ?"

"เปล่า พี่ไม่ได้ช่วยตรี" เมอาวิส่ายหัว ดวงตาคมกริบมองเธอ พยักหน้าให้ "พี่มาช่วยแฟร์ต่างหาก"

"ช่วยแฟร์?" ปรนิมิตาชี้หน้าตัวเอง สีหน้านึง "ช่วยแฟร์ทำไม หรือพี่เมคิดว่าถ้าแฟร์ลุกออกไปตาหญิงร้ายชายโหดคุณนั้นจะหันมารุมตบแฟร์?"

ถ้าอิติธรรล้าทำกับเธอถึงขั้นนั้น ก็รอดูละกันว่าผู้ใหญ่ที่บ้านจะว่าอย่างไร

"ตรีมันไม่มีวันทำร้ายแฟร์หรอก แฟร์น้องมันนะ" เมอาวิแก้ต่างแทนลูกพี่ลูกน้อง "แต่ที่พี่บอกว่าช่วยแฟร์ เพราะที่นั่นบริษัท เกิดมีเรื่องมีราวขึ้นมา มันจะไม่ดีกับแฟร์เอง"

เพราะแค่เธอมีท่าเฝ้ายามชื่อเป็นเครือญาติกับเจ้าของบริษัทอย่างตระกูลเมอาชยานนท์และกฤษณกรณ์ หญิงสาวก็ถูกมองในฐานะ 'เด็กเส้น' อยู่แล้ว ถึงสองปีมาเนี้การทำงานจะพิสูจน์ให้เห็นว่าสิ่งที่ทำให้ปรนิมิตาได้เข้ามาทำงานที่นี้ก็เพราะฝีมือไม่ใช่เส้นสาย ทว่าการทำร้ายหรือด่าทอกันเองในบริษัทก็ไม่สมควร

แม้จะเป็นคนหัวร้อนแต่ปรนิมิตาก็มีสติมากพอจะยอมรับต่อเหตุผลนั้น

"ก็จริง" หญิงสาวกะพริบตาปริบ เงยหน้าขึ้นมองผู้บริหารใหญ่ "ขอบคุณพี่เมมากนะคะที่เข้ามาห้ามแฟร์ไว้ แต่แฟร์ก็ไม่รับประกันหรอกนะว่า...เรื่องที่

พี่เม่กลัวมันจะไม่เกิด"

เพราะหากสองคนนั้นเปิดตัวสวีตกันจริงจังเมื่อไหร่ ความชิงชังของเธอ
อาจจะทะลุปรอทจนไม่กลัวเสียชื่อเสียงใดๆ เลยก็ได้!

บทที่ 4

เมื่อไม่ใช่ 'นางเอก' ก็ไม่จำเป็นต้องเป็น 'นางรอง' หรือ 'นางร้าย'

ถึงจะรู้แล้วว่ามือที่สามที่หันด้านมาโอบกอดห่มน้ของลูกพี่ลูกน้องไปเป็นใคร แต่ปรนิมมิตาก็ยังห่วงใยความรู้สึกของพันธิตรา หนึ่งคือเพราะ 'ผู้หญิงคนนั้น' เป็นคนที่พี่รู้จักสนิทสนมและนับว่าเป็น 'เพื่อน' และสอง... ไม่มีใครรู้จริงๆ ว่าภายใต้หน้ากากราชินีผู้ไม่สะท้านสะเทือนต่อเรื่องใดนั้น ซุกซ่อนความรู้สึกอะไรไว้

แม้จะถูกอดีตคู่หมั้นที่รักกันมาสิบปีขอลอนหมั้นเพราะไปรักผู้หญิงอีกคน พันธิตราก็ยังสามารถกลับมาใช้ชีวิตตามปกติได้อย่างรวดเร็ว โดยไม่มีความซิงซังรังเกียจต่อบ้านหล่อนผู้มีสายเลือดเกี่ยวกับธิดา... หรือกระทั่งพ่อแม่ของอดีตคู่หมั้น พันธิตราก็ยังสามารถทักทายพูดคุยได้อย่างอ่อนโยนน่ารักเหมือนในอดีต มีเพียงธิดาคนเดียวเท่านั้นที่แม้เวลาบึงเอือดต้องเผชิญหน้ากัน หญิงสาวยังคงพูดคุยและทักทายเท่าที่จำเป็นด้วยสีหน้าท่าทีเหมือนเวลาเธอคุยกับคนรู้จักผ่านๆ ทั่วไป ทำให้อดีตคู่หมั้นผู้เคยได้รับความรัก ความเอาใจใส่เกิดความรู้สึกอึดอัด ทว่าเพราะทุกอย่างเขาเป็นคนผิด ทั้งยังติดพันกับจากบุพการีรวมถึงเครือญาติอยู่ ชายหนุ่มจึงเป็นฝ่ายเลือกที่จะเลี่ยงการเผชิญหน้าแทน

และเพราะพันธิตรา 'ปกติ' มากเกินกว่าผู้หญิงที่เพิ่งถูกแย่งชิงคนรัก ซึ่งคบหากันมานานนับปีไป บรรดาคนรอบข้างจึงยิ่งหวั่นไหวว่าภายใต้ภาพลักษณ์ รวากับราชนี หัวใจดวงน้อยอาจร้ายรานจนไม่อาจรับไหวหากรู้ว่าใครคือ ผู้หญิงที่ขโมยความรักไปจากเธอ

ปรนนิมิตาตั้งใจว่าจะเหยียบเรื่องธิดีธรรกับกวินธิดาไว้ให้มิด ทว่า... มานะคนหรือจะสู้ชะตาฟ้าลิขิต เพราะท้ายที่สุดแล้ว พันธิตราก็เป็นฝ่ายรับรู้ เรื่องนั้นด้วยความบังเอิญ

จะว่าบังเอิญ...บางที่พันธิตราก็แอบคิดว่าไม่ใช่ มันคล้ายจะเป็น 'ตลกร้าย' ที่โชคชะตาจงใจโยนมาใส่เธอมากกว่า เพราะขณะที่เธอกำลัง กินข้าวไป พุดคุยหัวเราะไปพร้อมๆ กับน้องสาวและลูกพี่ลูกน้องที่ยกโขยง กันมากินอาหารร้านโปรดนั้น ร่างสูงกำยำคันทาก็เปิดประตูก้าวเข้ามา ท่อนแขนแข็งแรงโอบไหล่บอบบางไว้ เสี้ยวหน้าคมคายก็ลงมองวงหน้าสวย ที่มองผาดๆ แล้วเหมือนลูกครึ่งมากกว่าลูกเสี้ยวอย่างที่เราเคยเจอ

อากัปกริยาของคู่รักทั่วๆ ไปคงไม่ทำให้ทั้งโต๊ะเกิดอาการชะงัก หาก หนุ่มสาวที่ว่านั้นจะไม่ใช่อธิดา...ชายหนุ่มที่เพิ่งถอนหมั้นกับพันธิตราไปได้ ไม่กี่วัน กับกวินธิดา...สถาปนิกสาวสวยคนดังประจำบริษัท ผู้ที่เคยเป็น 'คู่กัดอันดับหนึ่ง' ของธิดีธรร ชนิดมีคู่ในที่ไหนต้องมีเสียงตลกที่นั่น ทั้งยังเป็นเพื่อนซึ่งนับได้ว่าสนิทกว่าเพื่อนคนอื่นๆ ในชีวิตพันธิตรา

เป็นหนึ่งในผู้คนจำนวนน้อยนิดที่เธอเคยเรียกขานว่า 'เพื่อน' อย่าง สนิทใจ

หนูดา? กวินธิดา?!

ดวงตากกลมโตหึ่งลง ตอนแรกธิดีธรรเรียกคนรักใหม่ของเขาว่า 'หนูดา' ด้วยน้ำเสียงรักใคร่ พันธิตราไม่เคยเอะใจคิดมาก่อนเลยว่า 'มือที่สาม' คนนั้นก็คือกวินธิดา!

นาที่นั้นหัวใจที่คิดว่าด้านซากับเรื่องบ้าบอนี้ไปแล้วล้ายจะถูกไฟลุกท่วมเมื่อพบว่า 'มือที่สาม' หรือ 'หนูตา' ที่อดีตคนเคยรักบอกว่า 'เขาเป็นคนดี' นั่นก็คือ 'ตา' เพื่อนที่สนิทสนมกันมาหลายปี ทั้งยังรู้ว่าเธอเป็นอะไรกับธิดิธร!

ทรยศซ้อนทรยศ หักหลังซ้อนหักหลังแบบนี้...นี่หรือพฤติกรรมของคนดี

หี! บางทีธิดิธรรู้ข้างเลือกคู่ได้ 'เสมอกัน' กับเขาจริงๆ

แม้ในใจจะบริภาษเหยียดหยาม หากเบื้องหน้าหญิงสาวยังคงไว้ด้วยความปกติ ซ่อนแววตาเจ็บร้าวไว้ไตรอยยิ้มบาง ผิดกับอีกสี่สาวในโต๊ะจากหัวเราะกันอยู่ตี่ๆ ราชีกาก็ดีสีหน้าเย็นชา ประณีตงดงามก็หัวร่อนจนแทบจะลุกขึ้นไปโผล่หากไม่โดนนิมมานรดีผู้มีใบหน้าบูดบังรั้งไว้ ขณะที่น้องสาวแท้ๆ ของเธอโกรธจนหน้าแดงกำ และถ้าพันธุธิดิธรรู้ว่าไม่ทันพัทธมนคงตะโกนด่า 'หญิงร้ายชายโหด' คู่ไหนจนลั่นร้าน

ส่วนเธอ...เจ้าของเรื่องราว ผู้หญิงที่เห็นตำตาเป็นครั้งแรกๆ ว่าเป็นใครคือ 'นางเอกคนใหม่' ของผู้ชายที่เธอตั้งใจเลือกให้เป็นพระเอกในชีวิต หญิงสาวก็หลุบตาลงต่ำ สะกดกลืนความรู้สึกทั้งหมด ก่อนเงยหน้าขึ้นด้วยสีหน้าเจือรอยยิ้ม

"กินต่อเถอะ"

ทั้งที่พันธุธิดิธรมั่นใจว่าเธอใช้น้ำเสียงระดับปกติทั่วไป ไม่ได้ตั้งใจเสียงดังเกินเบอร์เพื่อเรียกร้องความสนใจจากคนที่เธอหมดใจให้แล้วทั้งสองคน แต่ไม่รู้ว่าเพราะธิดิธรรู้ชินกับน้ำเสียงของอดีตคู่หมั้นมากเกินไปหรืออย่างไร ใบหน้าหล่อเหลาจึงหันกลับมา เผลอประสานตาเข้ากับหญิงสาวอย่างรวดเร็ว

"...น้องไพร้ม" คนที่ขอเปลี่ยนสถานะจากคู่หมั้นกลับไปเป็นพี่ชาย โดยไม่ได้ถามความสมัครใจของผู้ต้องรับบทใหม่เป็น 'น้องสาว' พืมพำนั่นทำให้กวินธิดาหันไปมองตาม มือเล็กเกาะท่อนแขนคนรักไว้ รอยยิ้มเลื่อนหายจากใบหน้า แววตาเต็มไปด้วยความรู้สึกผิดและละอายใจ

ใช่ หล่อนควรต้องละอายใจสิ กับการเจอกันครั้งแรกหลังจากที่หล่อน
แย่งชิง 'คู่หมั้นเพื่อน' มา

กวินธิดาเฝ้มปาก แหวดาสับสน ตัดสินใจเยยหน้าถามคนรัก

"เรา...เข้าไปทักไพร่หมั้นนี่"

อิทธิรประเมินสถานการณ์รวมถึงแรงอารมณ์จากหญิงสาวทั้งห้า
กลับกลายเป็นว่าคนที่สงบนิ่งที่สุด ซ้ายยังตักปู้ผัดผงกะหรี่เข้าปากโดยไม่ยั้ง
คืออดีตคู่หมั้นของเขา ผู้ทำตัวราวกับว่าไม่ได้เกี่ยวข้องใดๆ กับสถานการณ์
ชวนอึดอัดนี้

"ถ้าเข้าไป...หนูตาจะได้...ขอโทษไพร่ด้วย" น้ำเสียงอ่อนอ่อย
เอ่ยแผ่วเบาด้วยความรู้สึกผิด เป็นการช่วยเร่งให้ชายหนุ่มตัดสินใจได้

อิทธิรถอนหายใจ

อย่างไรเสียวันหนึ่งกวินธิดาก็ต้องได้พบกับเครือญาติของเขา...
รวมทั้งพันธมิตรด้วย จะวันนี้หรือวันไหนชายหนุ่มก็มั่นใจว่าอารมณ์คุกรุ่น
ของลูกพี่ลูกน้องกลุ่มนี้คงไม่คลายลงง่ายๆ โดยเฉพาะเมื่อเห็นกันขนาดนี้
และปรนิมมิตาเองก็ฉีกปากยิ้ม เอ่ยทักเสียงดังจนลั่นร้านว่า

"อ้าว! นั่นพี่ตริกับ 'แฟนใหม่' นี่นา"

"อ้อ! คนนี้เองหรอคะ ที่แย่งพี่ตริไปจากพี่ไพร่อะ" พัทธมนแก้ม
ทำหน้าสงสัย ดวงตาโตกวาดมองขึ้นลง เบะปาก ยกไหล่ เน้นคีย์เวิร์ดชัดขึ้น
"ก็ดูสวยดีนะ หน้าคูนๆ ด้วย เหมือนพี่ดา 'เพื่อนพี่ไพร่' เลยอะ แต่คง
ไม่ใช่嘛...เพื่อนกัน สนิทกันคงไม่มาแย่งคู่หมั้นกันหรอก สงสัยไพร่จ๋าผิด
แน่ๆ"

ลูกสาวคนเล็กของคุณเควินอย่างนั้น ทั้งที่เจ้าตัวมั่นใจว่าไม่มีทางจำผิด

"ไม่ผิดหรอกไพร่ พี่ยืนยันได้ว่าคนนี้นะ...คุณดา กวินธิดา เพื่อน
ของไพร่จริงๆ คนที่เป็นทั้งเพื่อนร่วมคณะ เขียวลิตเดอร์รุ่นเดียวกัน แถมยัง
สนิทกันตอนสมัยไพร่ทำงานอยู่ Mlconic ด้วย" ราชิกาซึ่งเคยคิดจะวางตัวเฉย

ยังอดปากไม่อยู่เมื่อพบว่าผู้หญิงที่แย่งคู่หมั้นพันธุธราไปคือใคร หญิงสาว
เซ็ดหน้าขึ้น ปรายตามองญาติผู้พี่ของตัวเองซึ่งยืนหน้าเสียอยู่ "น่าจะเลือก
ให้ไกลตัวหน่อยนะพี่ตรี บอกตามตรงว่าเพรย์โคตรผิดหวังในตัวพี่เลย"

ขนาดราชิกายังออกปากอย่างนั้น มีหรือที่คนอื่นจะอยู่เฉย น้องสาว
โดยตรงของผู้เสียหายนี้อะไรเลยล่ะ

"เป็นพี่ตาจริง ๆ เหรอคะที่แย่งพี่ตรีไป? หนูยัย ไพรซ์จำได้ว่า
ตอนเคยเจอกัน พี่ตาเป็นคนดี สดใส มั่นใจในตัวเองเหมือนพวกนางเอกละคร
สมัยใหม่เลยนะ แต่...นางเอกเขาแย่งผู้ชายของเพื่อนกันด้วยหรอเนี่ย"
หญิงสาวแก้มงัดสีหน้าแปลกใจ จึงได้รับการสนับสนุนต่อจากลูกพี่ลูกน้อง
ที่เกิดห่างกันไม่กี่เดือน

"นี่ไพรซ์ไม่ได้ดูละครจริง ๆ ใช่มั้ย? แค่ว่าบอกเลยนะว่าพวกนางเอกละครเนี่ย
ตัวดี แย่งชิงพระเอกมาจากแฟนเก่า คู่หมั้นเก่า คนรักเก่า ยันเมียเก่า
มาเยอะแยะ ใช้พวกท่าทีใส่ข้ออ้าง อ่อนโยนบ้าง ทำตัวดูน่าสงสารจนผู้ชาย
ใจอ่อนโยนยวบยาบ หรือไม่ก็ทำเป็นแค้นๆ เซ็ดๆ ฉันไม่สนใจนายหรอก หาเรื่อง
'ก๊าด' กับเขาตลอด แต่จริงๆ คืออ่อยแรงจนสุดท้ายก็จับพระเอกไปกิน
โดยทั้งคนรักเก่าไปดื้อๆ"

นิมมานรดีซึ่งดูนุ่มนวลสุดกล่าวถึง 'สูตรนางเอกละครไทย' ออกมาด้วย
น้ำเสียงหวานๆ นุ่มๆ แต่เฉื่อย...เจ้าหล่อนมีน้ำเสียงที่ดังกว่าปกติอยู่แล้ว
จึงทำให้บทสนทนาดังกล่าวยิ่งเป็นที่สนใจของคนรอบข้าง

แม้จะหน้าเสียไปกับคำพูดของบรรดาลูกพี่ลูกน้องของธิดิธร แต่
'คนผิด' อย่างกวีธิดาก็พยายามฉีกยิ้มสู้ เงยหน้าขึ้นสบตาคนรัก พยักหน้า
น้อยๆ แทนการยืนยันว่าหล่อนพร้อมที่จะโดนสับแหลกกลางสาธารณชน
เพื่อเขา

ธิดิธรรำหมัดแน่น นึกหงุดหงิดและโมโหบรรดาลูกพี่ลูกน้องทั้งหลาย
แต่เพราะสิ่งที่ฝ่ายนั้นพูดมาไม่เชิงผิดเสียทีเดียว เขาจึงได้แต่ถอนหายใจ

ระบารอยยิ้มอ่อนโยนลงบนใบหน้าและยอมจุมมือคนรักเข้าไปทักทาย

"อ้อ ไหนๆ ก็บังเอิญเจอกันทั้งที่ พี่แนะนำเลยนะอะ คนนี้...หนูเป็นคนรักของพี่"

"อ้อ รู้แล้วว่าผู้หญิงคนนี้เป็นคนรักที่แย่งพี่ไปจากพี่ไพร่ม" ปณิรมิตา พยัคหน้ารับ เบะปาก "แต่น่าเกลียดไปนิดนึงมั้งที่คนแย่งดันเป็นเพื่อนพี่ไพร่มเอง อ๊ะ!" สถาปนิกสาวแก้มงำหน้าสงสัย "ว่าแต่...ตอนไหนกันนะที่คู่กัดประจำออฟฟิศเราแอบไปเลื่อนสถานะมาเป็นคู่รักบ้าง ขึ้นมา"

สีหน้าเหยียดหยันพองๆ กับน้ำเสียงทำให้คนเฝ้ามองสถานการณ์อยู่นาน อย่างพันธุรัตต้องเอ่ยปราง

"แฟร์ พอแล้ว ทุกคนด้วย" ประโยคหลังหญิงสาวกล่าวพลางกวาดตามองบรรดาลูกพี่ลูกน้องทุกคนซึ่งได้ออกปากกันจนครบวง พันธุรัตค่อยๆ วางข้อสอด ใช้สองมือประสานใต้คางเรียวเล็ก เชิดหน้าขึ้นจนความงดงามเหมือนตุ๊กตากระเบื้องเคลือบปรากฏชัด

สาวสวยกวาดตามองดวงหน้ารูปหัวใจ ริมฝีปากกระตุกยิ้มให้ เอ่ยทักด้วยน้ำเสียงเรียบเรื้อย

"ดีใจที่ได้เจอนะคะ คนรักของคุณธิดิธร"

'คนรักของคุณธิดิธร' ไม่ใช่ 'เพื่อน' ของเธอ

"ไพร่ม...ดาขอ..." กวินธิดาอีกอึก มองใบหน้าของอดีตคู่หมั้นคนรัก... ซึ่งครั้งหนึ่งหล่อนเคยเป็น 'เพื่อน' กับอีกฝ่าย

และใช่ ท้ายที่สุดหล่อนก็ทำร้ายเพื่อนคนนี้ด้วยการแย่งคู่หมั้นของพันธุรัตมา

"ถ้าจะขอคุณธิดิธรละก็...ฉันคงไม่ต้องอนุญาตแล้วมั้ง" พันธุรัตเอ่ยปนหัวเราะ เหลือบมองสองหนุ่มสาวที่ยืนคู่กันแล้วช่างเหมาะสมเหมือนพระ-นางในละครโทรทัศน์ มือเรียวสอดประสานแน่นขึ้นขณะข่มความรู้สึก ริมฝีปากระบารอยยิ้มอ่อนหวานผิดกับแววตา "เพราะพวกเธอไม่ได้ตั้งใจ

จะรอคำอนุญาตจากฉันอยู่แล้วนี่"

"ไพบรึม..." แก้วตาสีน้ำตาลอ่อนคู่สวยของสถาปนิกสาววาวรีนั้น พยายาม กระตุกมือจากคนรัก อยากจะเข้าไปขอโทษใกล้ๆ ดิดที่อิทธิพลตั้งรังไว้และเป็น ฝ่ายออกรับ

"ยังเง่เรื่องนี้คนผิดก็คือพี่ ถ้าน้องไพบรึมจะโทษใคร ก็โทษพี่คนเดียวเถอะ"

พันธิตราเอียงคอ เลิกคิ้วถามสีหน้าสงสัย

"แล้วฉันโทษใครตอนไหนเธอคะ เปล่านี้ ฉันว่าฉันไม่ได้พูดนะ" หญิงสาวที่เปลี่ยนการแทนตัวและการเรียกชื่ออีกฝ่ายอย่างสมบูรณ์สายหัว เส้นผมซึ่งวันนี้ตัดลอนมาพลั่วไหว ก่อนจะตบท้ายอีกครั้งด้วยท่าทางยิ้มๆ "แต่ว่าก็ว่า...ถ้าจะโทษใครจริงๆ ของแบบนี้มันก็พูดลำบาก ตบมือข้างเดียว ก็ไม่ดัง แล้วถ้าสองมือจับกันแน่นพอ..." เธอหันไปสบตาผู้หญิงคนใหม่ของ อดีตคนรัก ริมฝีปากคลี่ยิ้มละมุน "...'มือที่สาม' ก็คงแทรกเข้ามาไม่ได้"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6462->